

De onrust in de Venen. — Dr. A. Bredius 70 jaar. — Painlevé minister-president van Frankrijk. — Tom Mix in Londen. — Mooi Franeker. — Dokter en Staatsman. — Weerbaar wild. — Milaan: La Certosa di Pavia.

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

PANORAMA

No. 43 (17) 12DE JAARGANG
22 April 1925

A.W. SIJTHOFF'S
UITGEVERS MAATSCHAPPIJ
LEIDEN

Prijs per 20 ct. Voor Week- 17 1/2 ct.
Nummer Abonné's
Per kwartaal f 2.25, Franco per post f 2.50

Onze Oost-Inje-vliegers in hun Vaderland terug.

Zaterdag 1.1. zijn de Oostinje-vliegers behouden en wel in hun vaderland teruggekeerd. Op enthousiaste wijze zijn zij op Schiphol ontvangen. Onze fotograaf was door den heer Fokker welwillend in de gelegenheid gesteld den vliegers, die van Parijs met de F VII vertrokken waren, tegemoet te vliegen. Boven Schiphol kon hij daardoor deze interessante vogelvluchtfoto maken, waarop men het in afwachting verkeerende vliegveld ziet.

Mevrouw van den Broeke (1), de echtgenoot van den mecanicien, ontdekt in de lucht de F VII, die, alvorens te landen, eenigen tijd boven Schiphol cirkelde. (2) Burgemeester de Vlucht.

De bemanning van de F VII wordt op de schouders van collega's naar de officiële tribune gedragen, waar Generaal Snijders hen hartelijk welkom heette.

Na het rondvliegen van den eerewijn poseeren de vliegeniers voor onzen fotograaf. 1. v. d. Hoop, de leider van den tocht, 2. v. Weerden Poelman, 3. v. d. Broeke, mecanicien, 4. de heer Fokker, 5. Generaal Snijders, 6. Minister v. d. Swaay, 7. de heer Plesman.

De triomftocht door de straten der hoofdstad. Het drielal wordt op vorstelijke wijze van Schiphol naar hotel de l'Europe gebracht, waar de receptie plaats had.

De Zanghulde. — Op de tribune het koene drielal.

De fakkeloptocht. — De praalwagen, voorstellend de machine waarmede de vliegers naar Indië gingen.

WEERBAAR WILD

....En geen wild was uit te denken,
dat niet rondzwierf in uw kreits.
't Was niet enkel snep of veldhoen,
bloede haas of duinkonijn;
Nee, toen knauwde aan 't jeugdig etgroen
't ruggeborsteld everzwijn....
J. van Lennep.

Uit dit fragment van den Iven Zang der legende van Jacoba van Beieren blijkt, dat in vroeger eeuwen het wilde zwijn tot in onze duinstreek aangetroffen werd, ja zelfs tot in 't „heerlijk bosch van 's-Gravenhage, nooit volprezen lust-

warand" waar menigmaal naar den jachtspret gegrepen werd door de vorsten van 't grafelijk geslacht, die zooals van Lennep in zijn schoonen zang zegt, met zware Britsche honden, ja zelfs

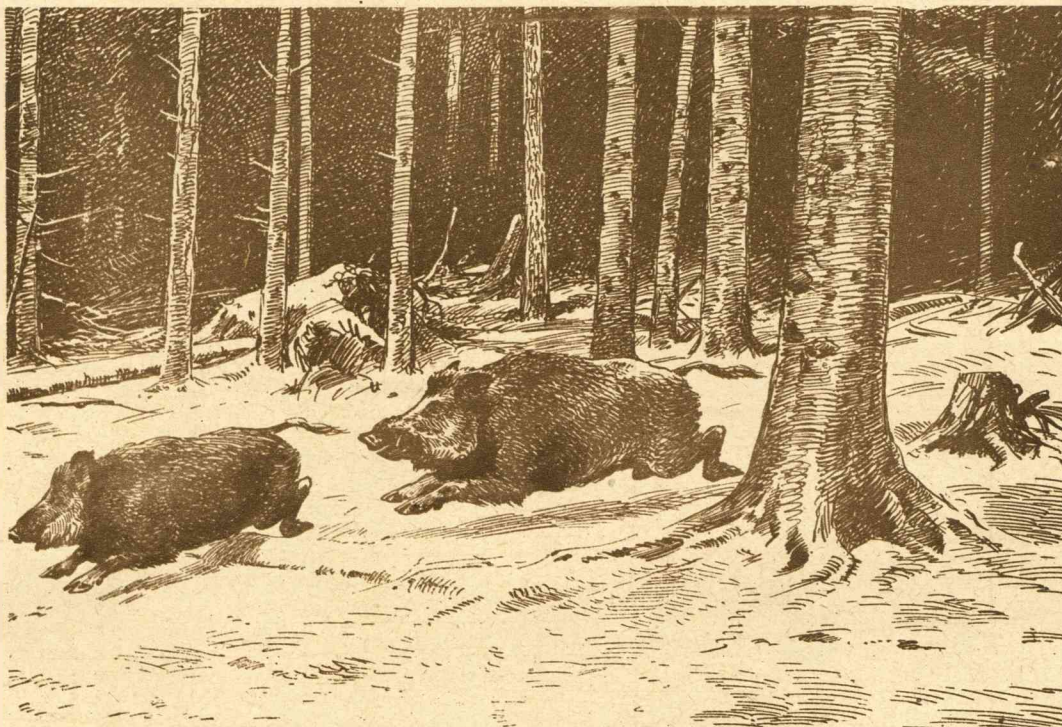
met den valk 't ruige schrikdier plachten te vervolgen door forest, veen en veld.

Natuurlijk is dat nu sinds lang niet meer het geval. Waar eertijds de vervaarlijke ever zijn slaglanden in de schors der oude eiken sloeg en 't roode edelwild de geween blank schuurde aan 't harde beukenhout, daar voert nu de breede rijweg door het gedunde bosch, flitsen glanzende automobielen; glijden equipages met bejaarde, deftige douairières voorbij en fietst de spes patriae van de residentie naar 't tennisveld. Zij behoeven geen vrees te koesteren voor eene ontmoeting met weerbaar wild; 't wilde varken kennen ze slechts bij name of uit „Artis" en de trotsche, koninklijke geweidragers zien ze elken dag achter 't hek van den Hertenkamp. De tijden van ons groot, vaak ontzag inboezemend wild gedierte zijn schier voorbij en ge moet met hun gewoonten al zeer goed vertrouwd wezen, daarbij over veel geduld beschikken en als 't kan connecties onderhouden met boschwachters, jagers of jachtschuts, om wat met deze zeldzaam in de volkomen vrije natuur voorkomende schepselen op de hoogte te raken. Feitelijk zijn het nog slechts de wijde stille achterlanden van de Veluwe, waar u die kans geboden wordt, maar wel vele voetstappen moeten daar in 't rulle zand vergleden zijn en menig paar moede beenen gehaald, voor ge de eerste ontmoeting, hetzij met everzwijn of edelhert, trots in uw memorandum met een extra roode streep aantekenen moogt.

Het wilde varken zet ik expres nummer één — over ons fraaie, indrukwekkende roode wild kom ik nog eens nader spreken — want er

Ongeveer een jaar oud.

Onraad!

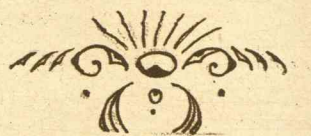
behoort een zeer groote dosis geluk met veel tijd, moeite en opoffering toe, om er eens een in absoluut wilden staat te aanschouwen binnen onze grenzen. Ik spreek nu niet van de Veluwsche wildparken, waar de zwijnen binnen de afrastering gehouden worden, al zijn deze reservaten dan ook zóo uitgestrekt, dat ge er uren in kunt rondwalen, zonder den neus tegen het hek te stooten, maar van de vrije, levende natuur, door paal noch gaas begrensd. Hier vertoont zich het everzwijn niet vaak meer en 't mocht mij tot dusverre niet gelukken er een op de onbeperkte hei of in 't open bosch gade te slaan. Toch geef ik den moed niet op, want nog dezen winter stonden zijn versche sporen vlak bij de boschwachterswoning, waar ik nogal eens mijn divertissement zoek en schoot niet de groenrok van 't Staatsboschbeheer 't vorig jaar een exemplaar twee dagen voor mijn komst? De prent, niet ongelijk aan die van 't hert, doch wijder uitstaand en grover, mocht ik menigmaal vinden en 't staat zoo vast als een eksternest of 'n vijfroedige hooiberg, dat ik hem eens over de hei zie wisselen, wat allemaal veel echter is dan 't aanschouwen van een troep wildbaas-varkens. Toch zijn ook deze maar niet „mir nichts, dir nichts" te naderen; de zeug met halfwas jongen waren al een gezicht ver toen ik ze in de S. bosschen met 't fototoestel besluipen wou en de zwijnen op de voerplaats onder de H.'sche

dennen trokken zich van hun dagelijkschen verzorger niets aan, zoolang er maar geen vreemde bij hem was. Doch ik kreeg geen kans op een behoorlijke opname van den kansel af onder 't hoge hout, ook al door 't slechte licht op den korten winterdag. Hoezeer echter ook dit schuwe wild aan zijn broodheer gewoon raken kan, ziet ge aan bijgaande afbeelding, al komt zulk een toegenegenheid niet veel voor.

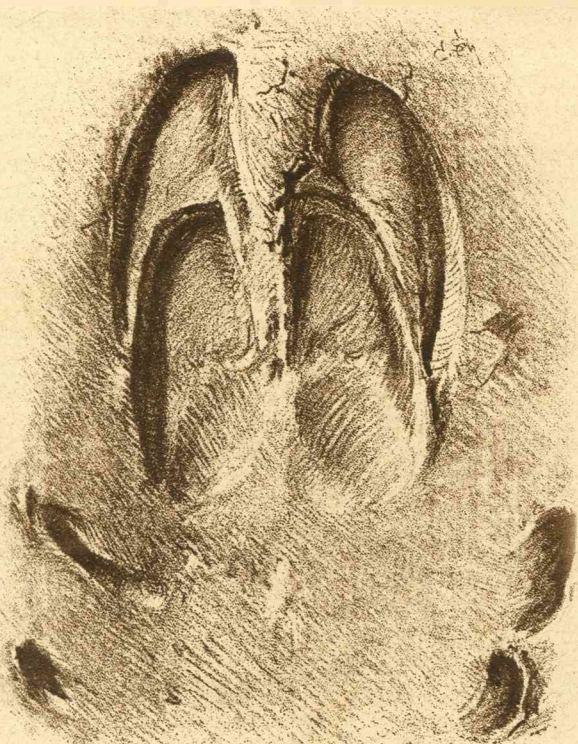
Het lichaam van 't wilde zwijn, hetwelk aan dat van ons gewone tamme varken herinnert, is gedrongen en naar achteren afzakkend. Eigenaardig doet de tot een korte slurf uitgroeide snuit aan, alsook de vrij hoge pooten. Op den rug draagt hij lange stijve haren van zwartgrauwe kleur, de verdere beharing is korter. De beer onderscheidt zich van de zeug door zijn grover figuur en zwaarder voorkomen, alsook en vooral door de lange onderste hoektanden, die hem een strijd lustig uiterlijk verschaffen en waarvan hij, in 't nauw gedreven, een uitmuntend gebruik kan maken. Is de ever in woede ontstoken, dan knarst hij er op vervaarlijke manier mee, terwijl het schuim hem op den kop spat. Vroeger toen vooral in Duitschland, op het ridderlijke zwarte wild uitsluitend met honden en het koudé staal werd gejaagd, heeft menig weidman heerlijk kennis gemaakt met de sterke, weerbare knapen en ook tegenwoordig komen daar in de groote bosschen nog wel ontmoetingen voor, waarbij bloed — en niet alleen varkens- en hondenbloed! — vloeit. Want de echt weidelijke wijze behoort nog steeds naar de zede der vaders te geschieden achter de „Findermeute" met den „Rüdemann", de scherpe „Saufeder" in de mannenvuist. In Nederland kent men dit niet; onze wildstand is er niet naar.

Wilde zwijnen zijn, evenals hun tamme genooten, alleseters. Wanneer in de z.g. zaadjaren eiken en beuken rijkelijk vrucht dragen, vinden zij onder deze boomen hun vraat en ze plegen verre tochten te maken om deze te bereiken. Trouwens hun echt-zigeunerachtige levenswijze brengt hen veelal op plaatsen, waar ze anders niet komen. Verder eten ze schier alles, wat hun voor den langen snuit komt: paddestoelen, zwammen, muizen, slakken, larven en poppen van insecten, wortels, kastanjes, eieren, jong- en aangeschoten wild. Op de aardappel-, haver-, boonen- en bietenakkers kunnen de zwartjassen vaak groote schade aanrichten door hun gewoel en gewroet. Het is daar, dat de jachtschut op maanlichte nachten somwijlen kans heeft, er een te bemachtigen, doch een toeval blijft dat steeds bij dit zeldzaam geworden, waakzame wild.

A. B. WIGMAN

Strengte kou en honger doen de wilde zwijnen de hulp der menschen zoeken.

Spoor van een driejarig everzwijn (links-vóór en -achter).

De Geslaagde List

Na het eten was mijnheer Bink den tuin ingegaan om op zijn gemak zijn sigaretje te rooken. Terwijl hij langzaam op en neer wandelde langs de cirkelende paden, werd hij zijn aardige dochter Willy gewaar, die geheel achter in den tuin een partijtje tennis speelde met den jongen Dick Wyten van naastaan.

„Wel een aardige jongen,” mompelde mijnheer Bink, toen hij hen zag. „Maar hij komt toch een beetje te vaak hier. Het zal nog wel een jaar of tien aanloopen, eer die fatsoenlijk een vrouw kan onderhouden.”

Hij stond even stil bij een bed gladiolen, die Willy geplant had. Toen hij weer verder liep, dacht hij bij zichzelf: „Ik moet haar niet laten merken, dat Dick te vaak naar mijn zin komt. Alle vrouwen zijn tegen den keer in, en je moet haar feitelijk nooit precies zeggen wat je van hen verlangt. Als het nu mijn buurman van den anderen kant was, die werk van Willy maakte...”

„Goeden avond, mijnheer Bink,” riep een diepe stem aan den anderen kant van de schutting tegen hem. — „Wanneer je van den duvel spreekt, trap je op zijn staart,” dacht mijnheer Bink, en hij liep op de lage schutting toe. „n Avond, John,” zei hij toen vriendelijk. „Ben je ook aan het tuinen? Dat, en een sigaretje rooken, is veel beter voor de spijsvertering dan al dat tennissen.”

„Ja, maar niet als men den leeftijd heeft van Dick,” zei de ander, en keek een beetje jaloersch naar de spelers.

De oogen van mijnheer Bink volgden zijn blikken met een zekere voldoening, want hij vond het wel goed, dat John een beetje jaloersch was. John was immers een uitnemende partij voor Willy, dacht mijnheer Bink, want niet alleen, dat hij er goed bij zat, maar het feit, dat hij hier rustig met een oudere zuster leefde, was voor mijnheer Bink tevens een bewijs, dat hij later een goede pater familias zou zijn. En hoewel mijnheer Bink erg veel van zijn dochter hield, zou het hem toch niet onaangenaam zijn, indien zij spoedig door een ander, die goed voor haar was, zou worden onderhouden, want de laatste rekeningen die zij gemaakt had, waren nogal hoog geweest...

„Dick is een aardige jongen,” merkte hij op, „maar soms zou ik wel eens willen, dat hij wat meer aan den anderen kant van de heining bleef. Ik kan dat niet zeggen van mijn andere bureu. ... die komen nu weer veel te weinig!”

„Misschien dat er iemand van uw familie ons niet genoeg aanmoedigt,” zei de jonge man met een zucht.

„Ze is een beetje verlegen,” zei mijnheer Bink, met dat „ze” zijn dochter bedoelend. Toen wendde hij het gesprek over een anderen boeg en begon over zaken te spreken.

Toen hij na een kwartiertje van John afscheid genomen had en weer op zijn huis toe wandelde, dacht hij: „Het is duidelijk, dat John onze Willy wel mag. Het is een beste jongen, en hij heeft een aardig inkomen. En wat Willy aangaat, meisjes van haar leeftijd zijn nu eenmaal voorbeschikt om van iemand te gaan houden. Wat mij betreft, ik zou het wel prettig vinden als zij van John ging houden!” Hij dacht diep en snel na. Plotseling kwam er een glimlachje op zijn gelaat. — „Zoo zal het wel lukken!” zei hij halfslud. „Iemand met huiselijk verkeer zal de knoop wel doorhakken.”

Het typische Korendragershuisje te Franeker.

Franeker, een aardig klein stadje met ongeveer 7000 inwoners in het N.W. van de provincie Friesland, bezat reeds in 1191 stedelijke rechten. Van 1585 tot 1811 had het een hogeschool, die echter door Napoleon werd opgeheven. Er is een bekend planetarium, dat op het eind der achttiende eeuw door Eise Eisinga gemaakt is.

Franeker. — Troonacker met pakhuis uit het bloeitijdperk.

Toen hij later op den avond met zijn vrouw en dochter in de kamer zat, ontvouwde hij hun zijn plan.

„Nu Tom buiten de stad is, vind ik het toch wel een beetje dwaas om zijn kamer leeg te laten staan,” begon hij.

„We zouden kunnen vragen of...” zei zijn vrouw. „Geen logees,” riep hij uit. „Daar zijn de tijden niet naar, om extra kosten te maken. Ik zal zelfs misschien wel genoodzaakt zijn om je kleedgeld te verminderen als het zoo doorgaat... en van jou ook, Willy,” voegde hij er bij tegen zijn aardige dochter.

„O pa!” riep deze verschrikt uit.

„Neen,” vervolgde hij, zonder acht te slaan op dezen uitroep, „we moeten proberen profijt te trekken van die kamer...”

„Profijt te trekken...” riep zijn gehoor tegelijk uit.

„Ja,” zei mijnheer Bink gedecideerd. „Ik had gedacht om iemand met huiselijk verkeer te nemen. Een soort betalend logé. Desnoods iemand uit het buitenland, die graag in een beschaafde familie zou willen opgenomen worden om de taal te leeren... We moeten natuurlijk goed uitkijken wien wij nemen, maar als we iemand geschikt kunnen vinden, lijkt het me niet onaardig... ook niet voor jou, Willy. Dan kun je eens met hem tennissen, en als hij aan muziek doet, heb je meteen iemand met wien je kunt samenspelen...”

„We zullen er geloof ik niet veel last aan hebben, moeder,” zei het meisje, nog een beetje aarzelend. „Heelemaal geen last,” antwoordde de vader in de plaats van haar moeder. „Het kan zelfs nog wel gezellig wezen.”

Den volgenden avond zei hij, dat hij reeds iemand op het oog had. Een Franschman. Vragen van zijn vrouw en dochter voorkwam hij, door den tuin in te gaan. John was eveneens weer zijn wandelingetje aan het maken. En mijnheer Bink vertelde hem van zijn voornemen.

„De tijden zijn slecht en de zaken gaan lang niet zooals 't moet,” zei hij, „zoodat ik wel ertoe genoodzaakt word. En natuurlijk kijk ik goed uit, wien ik in huis neem. Maar ik geloof, dat ik al iemand weet, die mij erg zou aanstaan. En ik denk, dat Willy hem ook niet onaardig zal vinden, zoodat... nou ja, het is een aardig meisje, en je kunt nooit weten. — Hoe gaat het met je rozen?” vroeg hij toen opeens, zonder overgang.

Zij spraken een poosje over rozen, en toen zei John: „Ik zal vanavond even bij u komen en mijn sproeier meenemen, als u het goed vindt. Het gaat veel beter dan met een gieter.”

„Heel graag,” zei mijnheer Bink, „Willy zal je wel helpen. Ze heeft er nu nog den tijd voor. Als die... eh... die mijnheer er eenmaal is, dan zal ze misschien niet meer zoo vrij over haar tijd kunnen beschikken...”

„Het lijkt me toch niet aardig om een dochter naar het buitenland te zien gaan als ze getrouwd is...” zei John.

„Nu ja, zoo ver zijn wij nog niet, maar als het zoover zou komen, zou ik het toch niet zoo heel erg vinden... Als ze een goeden man krijgt...”

„Het was beter als ze dien wat dicht bij huis kreeg...”

„Dat zou het zeker zijn,” zei Willy's vader in gedachten. Toen nam hij met een jovialen groet afscheid van John en ging zijn huis weer binnen.

„Je moet eens wat in den tuin doen,” zei hij tegen zijn dochter. „Die mijnheer, dien ik op het oog heb, houdt ook erg van tuinen, en hij zal het zeker leuk vinden als-ie je in den tuin ziet werken...”

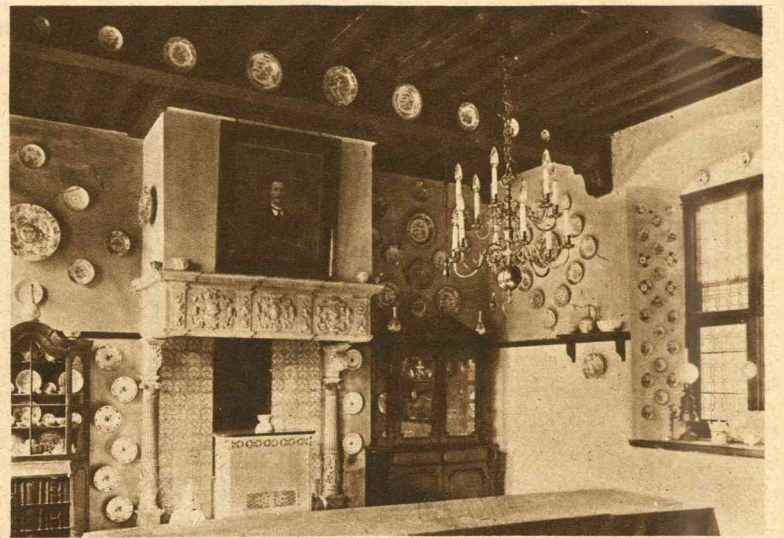
„Als hij me anders niet zien wil, vind ik het ook goed,” zei ze, haar neusje eigenwijs optrekkend.

„Natuurlijk kind,” zei hij vergoelijkend, „maar in ieder geval flatteert het een meisje als ze zoo'n beetje...” Hij hield ineens op en wandelde weer naar buiten.

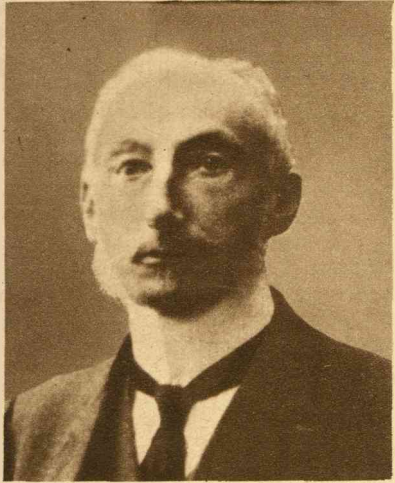
„Hier is John, Willy,” kwam hij na verloop van een paar

Franeker.
Links de Raadzaal, en
rechts de Museumzaal van
het Stadhuis.

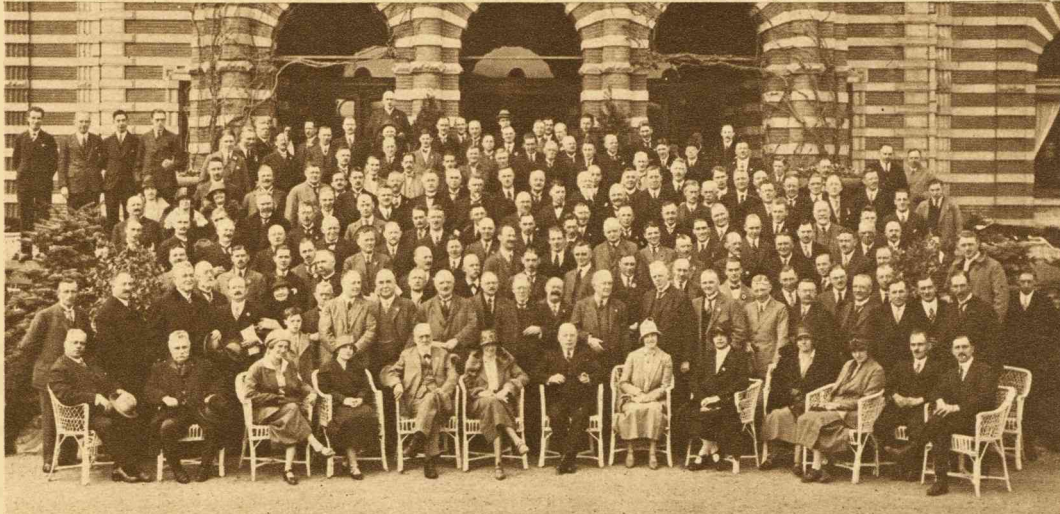

Van Heinde en Verre

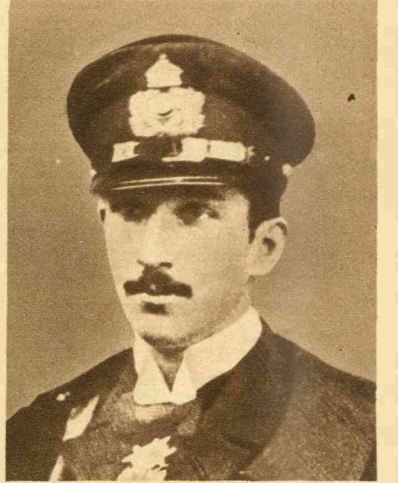
A. O. J. E. M. Graaf de Marchant et d'Ansembourg,

burgemeester van Amstenrade (L.) en lid van de Provinciale Staten van Limburg, is de vorige week aldaar op 71-jarigen leeftijd overleden.

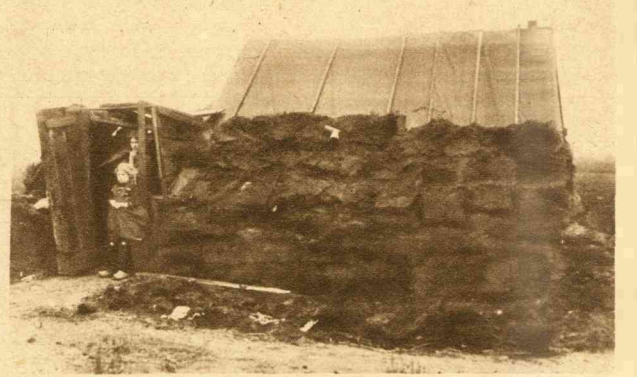
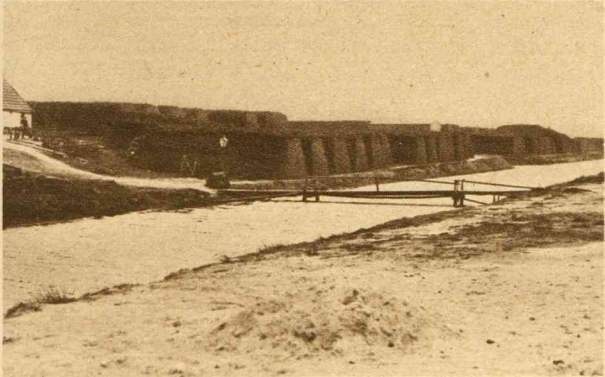
Uit de bloembollenwereld.

Groep van deelnemers aan den autotocht, door den Bond van Bloembollenhandelaren aan de buitenlandsche Jury-leden op de tentoonstelling te Heemstede aangeboden.

Koning Boris van Bulgarije

op wien, tijdens een autotocht in de buurt van Sofia, een aanslag gepleegd werd. De koning werd licht gekwetst.

De onrust in de Venen.

Links: Een veenderij (nabij Emmen) zooals er dagelijks door kwaadwilligheid in vlammen opgaan. Midden: een nachtelijke opname; bij tientallen tegelijk ziet men des nachts de turfstapels in brand staan. Dagwerk aan dagwerk gaat op deze wijze verloren. Rechts: welke toestanden er in de Venen heerschen toont deze foto van een „woning” voor een gezin, bestaande uit man, vrouw en tien kinderen. De hut is grotendeels uit plaggen opgebouwd.

Links:

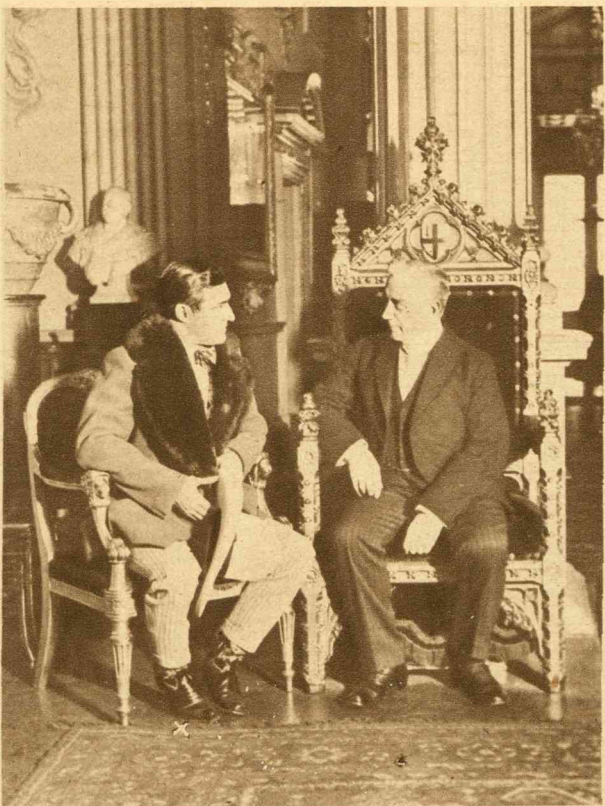
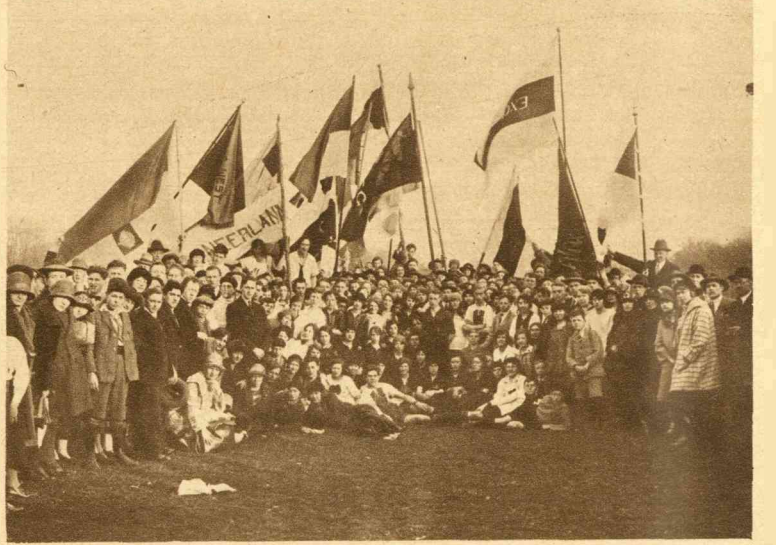
De ministercrisis in Frankrijk

Briand, die door president Doumergue geraadpleegd werd over de samenstelling van een nieuw ministerie, staat den journalisten bij het verlaten van het Elysee een interview toe.

Rechts:

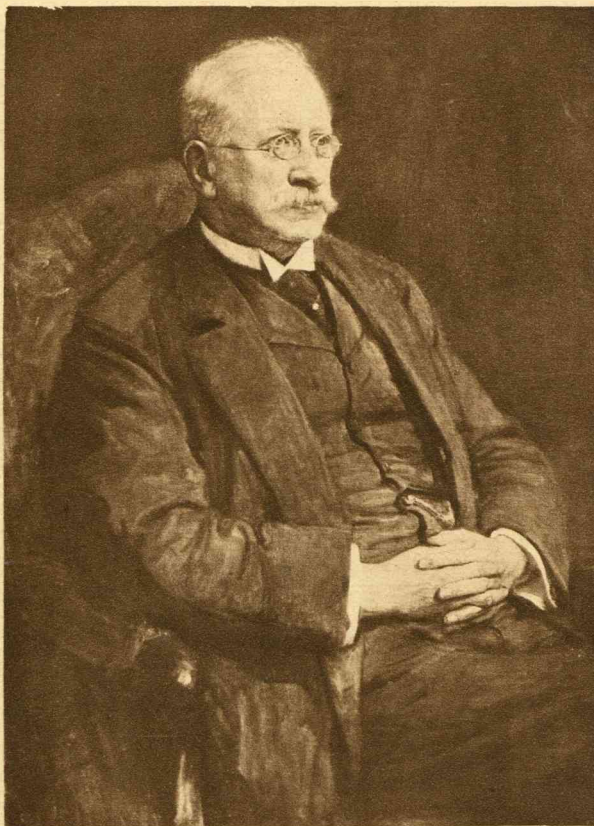
De Bondsdag van den Christel. Korfbal Bond,

Maandag 13 April te Wassenaar gehouden. Niet minder dan 35 twaalfallen namen er dit jaar aan deel.

Tom Mix,

de bekende cow boy-filmauteur werd de vorige week door den burgemeester van Londen ontvangen. (X) Tom Mix.

Dr. A. Bredius 70 jaar.

Den 18en April bereikte Dr. A. Bredius, de bekende kunstkenner en -verzamelaar, den 70-jarigen leeftijd. Ter gelegenheid hiervan reproduceeren wij hierboven een foto naar een schilderij van hem, gemaakt door Anton v. Welie.

Fokker in Engeland.

De heer Fokker (X), onze bekende vliegtuigenbouwer, gaf de vorige week te Croydon (Engeland) een demonstratie met een eendekker, gebouwd voor acht passagiers. Onze foto werd genomen toen de chef van het Engelsche luchtvaart-departement den heer Fokker met zijn welgeslaagde demonstratie gelukwenschte.

DOKTER EN STAATSMAN

Vol van de spannendste romans is de geschiedenis. Dezen keer willen we u vertellen van Jan Frederik Struensee, die 5 Augustus 1737 als zoon van een lakenkoopman te Halle geboren werd. Een goeden studiekop had hij, want toen hij 14 jaar was, volgde hij reeds de colleges aan de Hallesche Hoogeschool en toen hij 24 was, had hij het doktersdiploma in zijn zak en vestigde zich als geneesheer te Altona, waar hij zich spoedig in een drukke praktijk verheugen mocht. Zoo zag hij zich ook geroepen aan het ziekbed van de gravin Von Rantzau, die de waterpokken had. Hij genas haar volkomen en de dankbaarheid van den graaf was zoo groot, dat hij den redder van het leven zijner vrouw allen steun beloofde op den weg, die tot aanzien en macht zou leiden. De gelegenheid daartoe deed zich spoedig voor. Koning Christiaan VII van Denemarken had n.l. het plan opgevat, een bezoek te brengen aan de voornaamste steden van Europa. Zijn zwak gestel eischte echter voortdurende zorg en daartoe zocht men een jong en bekwaam dokter, om Zijne Majesteit op die reis te vergezellen. Dank zij de voorspraak van graaf von Rantzau werd Struensee daartoe aangezocht en gretig nam deze het aanbod aan.

In 1768 scheepde hij zich met den koning en diens gevolg te Korsoer in. De tocht ging eerst naar Amsterdam en vandaar over Den Haag naar Brussel, Duinkerken, Calais en van Calais naar Dover en Londen. Engeland's hoofdstad kon den Koning evenwel niet bekoren en een week later vertrok het gezelschap naar Parijs, waar het langen tijd bleef en zich uitstekend vermaakte. Noode keerde Christiaan ten slotte naar zijn land terug.

Op welke wijze werd Struensee de vriend der Koningin? Goed-ingelichte schrijvers beweren, dat Caroline-Mathilde in den beginne den dokter niet alleen koel behandelde, maar duidelijk haar minachting liet blijken jegens den man, dien zij linksch vond en die, uit een andere wereld gesproten, herhaaldelijk tegen de hof-étiquette zondigde. Maar Struensee was vlug van begrip. In Parijs nam hij rijles, kocht er een garderobe van nieuwmodische kostuums van kleurrijk laken met gouden knopen, liet zich de modernste pruiken maken en toen hij weder aan het Deensche hof verscheen, was al het boersche en burgerlijke aan hem verdwenen en overtrof hij zelfs alle geboren hovelingen in hoofsche manieren.

Caroline-Mathilde werd ziek en Struensee, door den Koning tot lijfarts benoemd, genas de hooge patiënte op wonderlijk snelle wijze. Dit bezorgde hem nieuwe gunsten, o.a. zijn aanstelling tot raadsheer met een woning in het Koninklijk Paleis. De Koningin, door haar gemaal steeds erger verwaarloosd, leende het oor aan de woorden van liefde, die Struensee sprak; zij schonk hem heur hart en waar zij, als vrouw, recht meende te hebben op het geluk, dat het leven haar tot nu toe had onthouden, deed ze ook niets om de intieme verhouding welke tusschen haar en den dokter ontstaan was, te verbergen. Voor den Koning was dit geen reden, Struensee van het hof te verwijderen; integendeel, hij bleef hem met gunstbewijzen overladen en den 18den Juli 1770 teekende hij een akte, waarbij de dokter tot de waardigheid van eersten minister met een onbeperkte macht werd verheven.

Deze gril van den half-waanzinnigen Koning leidde tot Struensee's verderf. Zijn onverwachte verheffing verblindde den burgerman; hij wist niet meer van maat houden en de-

creteerde besluit op besluit — in het geheel meer dan 600 in het enkele jaar van zijn dictatorschap — welke zoo diep ingrepen in het maatschappelijk leven van dien tijd, dat ze wel een storm van verzet moesten wekken. Nimmer had hij vergeten, met welk een soevereine minachting de adel hem had bejegend, toen hij voor het eerst het Paleis

Struensee.

was binnengetreden; het eerste wat hij nu dan ook deed, was een streep halen door alle adellijke voorrechten, en den meest illusteren en oudsten geslachten den verderen toegang tot het hof te ontzeggen. De burgerij joeg hij tegen zich in het harnas door allerlei administratieve hervormingen; het leger maakte hij zich tot vijand door verschillende zuinigheidsmaatregelen in te voeren; de protestantsche geestelijkheid kante zich tegen hem toen hij de vrijheid van godsdienst proclameerde en de sympathieën van het volk verbeurde hij, zoodra hij in het belang van den arbeid op het land, eenige feestdagen uit den kalender schrapt. Zoo vond hij ten slotte nergens meer steun, terwijl het getal zijner vijanden toenam en dezen de vrijheid van drukpers, welke hij had ingevoerd, misbruikten om den gehaten man met schunnige pamfletten te overstelpen. En toch getuigden de meeste van Struensee's maatregelen van een gezonden staatsmansblik. Hij bepaalde o.a. dat voor elke staatsbetrekking voortaan een examen moest worden afgelegd, hij verzachtte de crimineele wetgeving en verklaarde zich zelfs tegenstander van de doodstraf, hij vereenvoudigde de organisatie der belastingen, verminderde de invoerrechten, voerde een snellere rechtspraak in, verbood het begraven in

kerken of in tuinen binnen de stad; hij verbeterde de inrichting der ziekenhuizen, stichtte een inentingsbureau, hervormde het onderwijs, proclameerde, zooals wij reeds zagen, de vrijheid der drukpers, kortom hij strekte zijn bemoeiingen uit over een zoo uitgebreid terrein, dat men alleen reeds voor zijn werkkraft eerbied moet koesteren.

De eerste samenzwering tegen het leven van den eersten minister, in September 1771, mislukte tengevolge van verraad. Maar zij brak de kracht van den staatsman. Een oproer brak uit; hij gebruikte geen geweld om het te onderdrukken. De schotschriften regenden over zijn hoofd; hij deed niets om den opstekenden storm te keeren. Toen achtten zijn vijanden het oogenblik van handelen gekomen. Den 16den Januari had in het paleis te Christiansborg een groot bal-masqué plaats. Tegen middernacht trok de Koning zich terug; de Koningin bleef tot omstreeks 3 uur in den morgen. Struensee vertrok met haar, begeleidde haar tot haar vertrekken en nam daar afscheid. In zijn eigen vertrekken gekomen, begaf hij zich onmiddellijk te bed en sliep dadelijk in. Zijn kamerdienaar waakte in een aangrenzend kabinet. Een uur was verlopen, toen deze gemorrel aan de deur hoorde en op zijn vraag: „Wie is daar?” ten antwoord kreeg: „In naam van den Koning doe open of ge zijt een kind des doods.” De man gehoorzaamde aan deze sommatie. Een kolonel, door twee officieren gevolgd, trad binnen. Struensee werd van het geraas wakker, sloeg de oogen op en keek in het gelaat van kolonel Koller. „Wie gaf u verlof hier binnen te treden?” vroeg Struensee. „De Koning,” luidde het antwoord „en gij zijt mijn gevangene.” Nog wilde de minister zich verzetten, maar toen hij de aangrenzende kamer vol gewapenden zag, viel hij in onmacht. Men droeg hem in een rijtuig en sloot hem in de gevangenis van de citadel. In denzelfden nacht werd de Koningin van bed opgelicht en had de arrestatie van verschillende partijgangers, o.a. van Struensee's besten vriend, graaf Brandt, plaats.

Herhaaldelijk poogde Struensee zich in de gevangenis van het leven te berooven. Tot tweemaal toe trachtte hij zijn hoofd tegen de muren van zijn cel te verbrijzelen; hij slikte twee knopen van zijn jas in, hij prikte met een vork zijn keel tot bloeden; de dood wilde niet komen en hij bereikte er slechts mede, dat men hem in boeien klonk. Toen weigerde hij te eten; onder zweepslagen dwong men hem ten slotte te verorberen wat hem voorgezet werd. Den 20sten Februari verscheen hij voor het gerecht. Men beschuldigde hem van overspel; eerst op de pijnbank bekende hij. 27 April werden hij en graaf Brandt ter dood veroordeeld en den volgende dag reeds moest het vonnis voltrokken worden. Brandt legde het eerst het hoofd op het blok en zijn lichaam werd voor Struensee's oogen gevierendeeld. Toen, terwijl het schavot droop van het bloed van zijn besten vriend, kwam de beurt aan hem. Zonder een oogenblik te aarzelen beklom hij de vijftien treden en gaf zich gewillig aan den beul. Een vreeselijk moment was het, toen de bijls slag niet goed werd toegebracht en de ongelukkige, waanzinnig van pijn, zich gillend trachtte op te richten. . . . Zoo was het einde van Struensee, den genialen burgerjongen uit Halle. Koningin Caroline-Mathilde boette de twee korte jaren van geluk niet met haar leven; wel werd door het gerechtshof den 6den April 1772 haar huwelijk met Christiaan VII ontbonden verklaard.

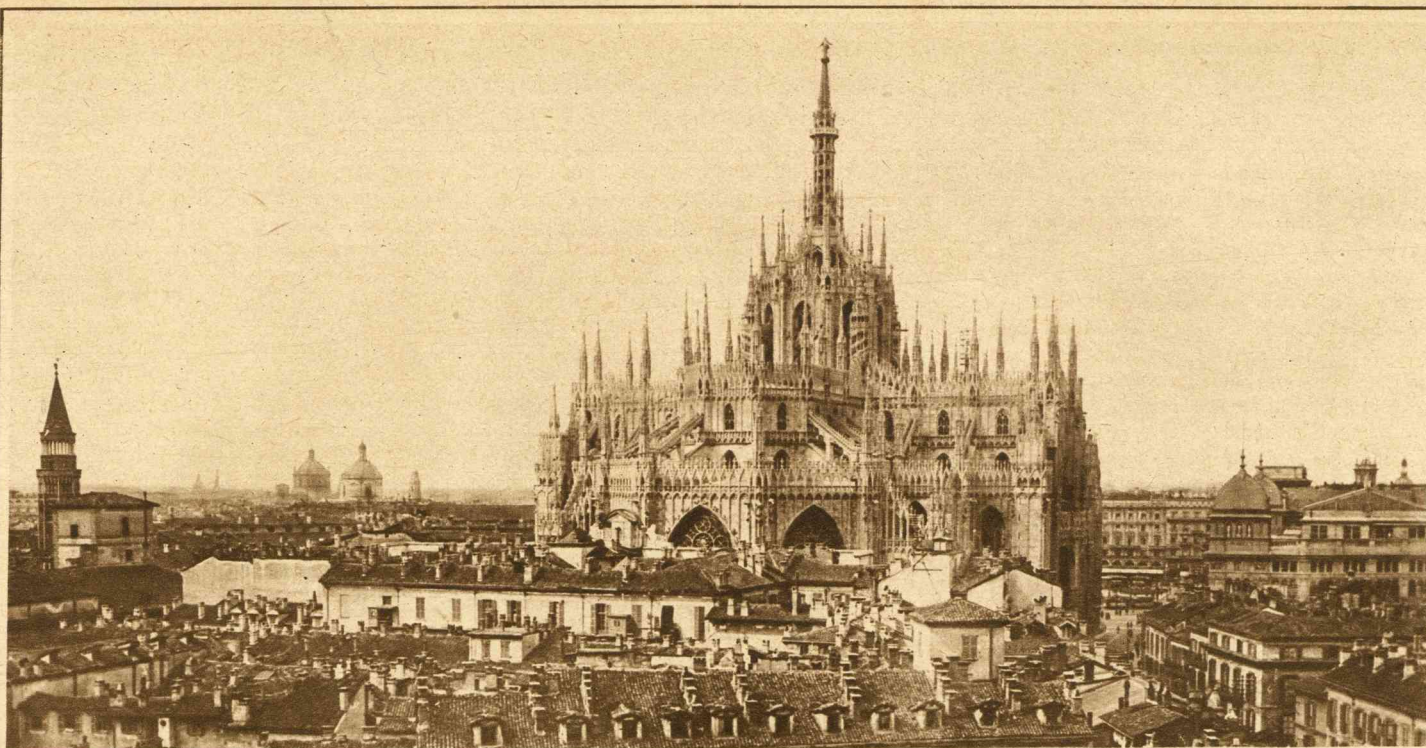
A. C. J.

ONZE STANDBEELDEN-PRIJSVRAAG

Hierboven plaatsen wij het derde drietal bekende Standbeelden in ons land. Voor de voorwaarden, en het groot aantal prijzen dat wij bij deze standbeeldenprijsvraag beschikbaar stellen, verwijzen wij naar ons nummer van 8 April, waarin wij alles uitvoerig mededeelden.

UIT ZONNIG ITALIË

Panorama van Milaan.

MILAN LA CERTOSA DI PAVIA

Milaan is de stad van San Carlo Borromeo, die gebalsemd, in vol ornaat, in een verguld zilveren kist ligt tentoongesteld in de krypt van den dom.

We wilden de stad verder zien en namen een taxi om ons rond te laten toeren. Maar nauwelijks hadden we zoo vijf minuten gereden in vliegende vaart, schietend van links naar rechts, tusschen karren, trams en andere auto's door, zonder ons ook maar ooit te storen aan de „tien geboden van den weg”, toen de chauffeur zich achter het stuur omdraaide en ons vroeg, of we de Certosa wilden zien. We waren, volgens zijn zeggen, reeds half weg.

Op ons toestemmend antwoord vlogen we meer dan we reden, over den hobbeligen weg. Aan beide zijden strekte zich een vlak land uit, met wilgen en slootjes. Men had zich kunnen verbeelden in Holland te zijn — als de vierkante kerktorens er niet aan herinnerd hadden, dat we in Italië waren.

Eindelijk kwamen we aan ons doel. De auto stond stil voor een groote poort, afgesloten door ijzeren deuren. In den overhangenden gevel waren fresco's geschilderd, fresco's, blootgesteld aan weer en wind, goud en blauw in de wonderlijkste kleurschakeeringen. En toen we eenmaal door het kleine deurtje in de groote ijzeren poort waren binnengestapt, stonden we in één verrukking.

Vóór ons zagen we een kerk in zuiveren vroeg-Renaissancen stijl, geflankeerd aan beide zijden door de gebouwen van een klooster. Het witte marmer schitterde in de zon, een gevel rijk

De Ingang.

versierd met beelden, als antieke cameeën: ridders in wapenrusting en heiligen.

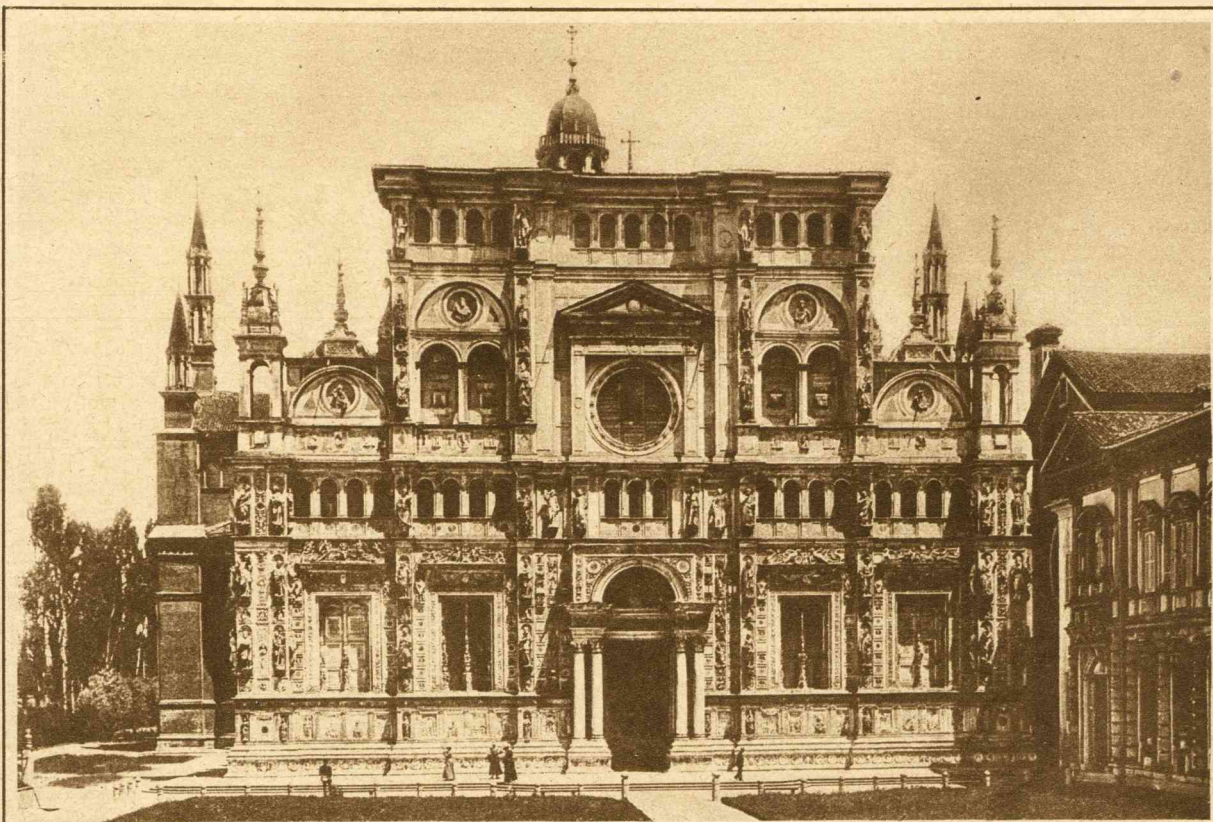
Het klooster is gesticht in 1396 op gezag van de Visconti's, tyrannen van Milaan. De bouw van kerk en klooster werd voltooid omstreeks 1500, toen Ludovico il Moro de heerschappij in handen had. De fraaie tombe van Ludovico en zijn vrouw, Beatrice d'Este, een dochter uit het roemrijke geslacht van Ferrara, ligt in de kerk. In de handen houdt Ludovico zijn krijgshelm, zijn vrouw heeft haar handen bedekt door een bonten kleeft.

Van de geheele kerk zou ieder détail afzonderlijk kunnen beschreven worden, want elk onderdeel is tot in de puntjes afgewerkt, en is toch één van stijl, aansluitend met het geheel.

Er is een triptiek, altaarstuk geheel in ivoor uitgesneden, waaraan een geheele familie gedurende 45 jaar gewerkt heeft, beelden uit het leven van Onzen Heer Jezus Christus. Er zijn fresco's van de beroemdste meesters uit de 15de en 16de eeuw.

Het klooster wordt bewoond door monniken, die ook de kerk verzorgen en de bezoekers rondleiden; in de oude apotheek kan men allerlei snuisterijen kopen, die in de buurt vervaardigd worden, meest aardewerk (nieuw majolica).

We gingen terug in een plasregen, met onweer en hagelbuien, maar niettemin uiterst voldaan over ons bezoek aan de Certosa, dat ons in oogenblikkelijke aanraking had gebracht met een bouwwerk uit het eind der 15de eeuw, dat in stille pracht ligt tusschen de bouwlanden van de Po-vlakte. Florence, Maart 1925.

Gevel en zijkant van de Kerk.

Tombe van Ludovico il Moro Sforza en Beatrice d'Este.

HET MEISJE DAT DE LIEFDE BUITENSLOOT

door OLIVER SANDYS

vertaald door DICKY WAFELBAKKER

21)

„Daaraan twijfel ik geen oogenblik,” merkte Tilly op. „Ik heb je vroeger al eens gezegd, dat ik me over niets meer verbaas, en het is verreweg het beste, wat had kunnen gebeuren. Ik kan je niet zeggen, hoe blij ik ben! En wanneer ga je nu trouwen? Hebben jullie daar al over gesproken?”

„Alf deed dat, en hij zei, dat hij niet lang wilde wachten. Ik vertelde, dat ik mijnheer Faulkner eenigen tijd van te voren moest opzeggen, en intusschen zal het huis in orde worden gebracht. Wij gaan op een boerderij wonen, die zijn oom hem heeft vermaakt. Het is een heel lief huis, Til, dat gebouwd is onder de regeering van Koningin Elisabeth. Zijn oude oom heeft hem ook aardig wat vee nagelaten, koeien, schapen en kippen. We zullen in het kleine kerkje in ons dorpje trouwen en de oude dominee zal ons huwelijk inzegenen. En jij moet er natuurlijk bij zijn, Til.”

„Dat spreekt vanzelf,” zei Tilly vol trots. „Zie je nu kindje, hoe prachtig alles nog terecht komt? Jou wacht nu een uitstekend leventje met een besten man, en ik hoop, dat je een heelen voorraad kinderen moogt krijgen, hoor. Als je me alleen maar belooft, dat je eerstgeborene naar mij wordt genoemd.”

„Dat verzeker ik je, Til. Ik wilde, dat je bij ons kon komen wonen. Ik vind het afschuwelijk je achter te moeten laten, want ik weet hoe ontzettend je het land aan het tooneel hebt.”

„O, ik zal er niet altijd aan blijven, maak je daaromtrent maar geen zorgen.”

„Vergeet in elk geval niet, dat je altijd bij ons welkom zult zijn. Ik zal je iedere week verse eieren en lekkere boter sturen, zooals ze in Devonshire maken.”

„Bij voorbaat mijn hartelijken dank,” zei Tilly lachend. „Maar ik ben erg bang, dat ik dan te dik word en mijn mooi figuur verlies. (hm). Ik moet slank blijven, vergeet dat niet. Goede hemel, het is al tien minuten over zevenen, we moeten rennen! Vertel me onderweg maar meer van Alf. Hij is veel knapper dan die heele mijnheer Brookwood, kindje.”

Ivy bloosde, daar zij het nu prettig vond haar aanstaanden man te hooren prijzen.

„Ja, en wat zag hij er netjes uit. Hij had om mij plezier te doen dien slappen hoed gekocht. En wat denk je, dat hij gedaan heeft? Ik vergat heelemaal je dat te vertellen... Hij is eerst naar mijnheer Brookwood gegaan, en hij heeft hem vreeselijk afgerost.”

Tilly bleef midden in de straat stilstaan en riep verheugd uit: „O, wat doet me dat een genoegen.”

„Alf beweert, dat hij vooreerst wel niet op straat zal kunnen komen, zoodanig heeft hij hem toegetakeld. Ik hoop... dat Carl... mijnheer Brookwood het niet voor het gerecht brengt.”

„Dat zal hij niet durven,” antwoordde Tilly op be-
slisten toon. „Maar haast je nu, Ivy, want anders komen we te laat.”

Het eind der voorstellingen.

„En hoe is de trouwpartij geweest?”

Faulkner, de directeur, had na afloop der voorstelling Tilly laten verzoeken even bij hem te komen. Het deed hem genoegen, dat het nog zoo goed met Ivy was afgelopen, want zij en Tilly waren de meisjes, voor wie hij de meeste belangstelling koesterde. Tilly had een dag vrijaf gekregen om de plechtigheid te kunnen bijwonen, en keerde den volgende dag terug.

„O, alles liep op rolletjes,” zei Tilly lachend. „Ivy zag er snoezig uit, en het gezicht van den bruidegom glom gewoonweg van geluk.”

„Ik denk, dat je haar wel zult missen?” vroeg Faulkner.

„Ja, en heel erg ook,” gaf Tilly toe. „Maar ik voel me nooit erg lang ongelukkig,” voegde zij er opgewekt aan toe. „Per slot van rekening ben ik het grootste deel van mijn leven alleen geweest.”

„Het spijt me altijd, dat jij het niet verder dan het koor hebt kunnen brengen. Ik weet niet, waar het aan ligt. Heb je niet voldoende ambitie?”

„O, ja, zelfs zooveel, dat ik er geen raad mee weet, maar wat helpt het me? Ik kan niet bijzonder goed dansen en mijn stem is heel zwak.”

Ze had volkomen gelijk met hetgeen ze zei, want ze

behoorde tot een van die honderden meisjes, die van haar geboorte af in een omgeving terecht zijn gekomen, waar op niets anders dan een bekoorlijk uiterlijk gelet wordt.

Faulkner streek nadenkend over zijn kin.

„Je zou misschien een kans kunnen hebben in het Pall Mall theater,” zei hij. „Ik veronderstel niet, dat je lust hebt om weer op tournee te gaan.”

„Waarom vraagt U me dat?” vroeg Tilly vlug. „Breekt U af met de voorstellingen van „Schattekind”?”

„Ja, aan het eind van de maand. Ik vertel je dit eer dan den anderen, en doe dit uit vriendschap, zoodat je gelegenheid hebt bijtijds rond te kijken. Ik denk heusch, dat je wel geschikt bent voor de Pall Mall, maar er is één moeilijkheid aan verbonden. Je sluit niet zoo gauw vriendschap, is het wel?”

„Nee, en met heeren zeer zeker niet,” antwoordde Tilly eenigszins kortaf.

„Dan zou je het daar niet lang uithouden, want de Preyne, de directeur, wil graag hebben, dat de meisjes zich in de chique gelegenheden met heeren vertoonen, daar dit reclame is voor het theater.”

„Ik vind dat korstjes al veel te veel moeten doen

Dola Negri

de bekende filmspeelster, in een harer nieuwste creaties.

voor hun salaris. Is het al niet erg genoeg, dat we ons avond in, avond uit voor iedereen ten toon moeten stellen, die maar zijn entree betaalt? O, ik krijg hoe langer hoe meer het land aan dat soort bestaan,” verklaarde ze minachtend. „Hoe ik ook peins en pieker, ik zie toch geen manier om er uit te geraken. Ik kan eenvoudig niets anders doen, dan een behoorlijk figuur in goede gezelschappen maken. Daarvan ben ik overtuigd, omdat ik gelukkig hersens heb en praten en luisteren kan. Wat zou ik graag voorgoed het tooneelstaf van mijn voeten schudden.”

„Waarom probeer je voor een verandering de film niet eens?” — Ze schudde met het hoofd.

„Dat heeft Ivy ook al eens gezegd, maar mijn oogen zijn daarvoor niet donker genoeg, en ik heb geen dramatisch talent. Ik denk, dat ik maar weer op tournee zal gaan. Maar tobt U niet over mij, mijnheer Faulkner, en ik dank U wel, dat U mij van tevoren gewaarschuwd heeft. Zelfs als ik even zonder engagement blijf, kan ik het wel een tijdje bolwerken, want ik heb twintig pond overgespaard.”

Faulkner schudde haar de hand.

„Ik hoop van harte, dat het je nog eens heel goed moge gaan in het leven, want ik heb altijd respect voor je gehad. Je verdient iets beters.”

Tilly knikte bevestigend. „En ik heb ook het plan dat te bereiken. U zult nog eens zien, hoe goed ik het krijg. Adieu, mijnheer Faulkner.”

Twintig minuten later bevond ze zich weer in haar armzalige pensionkamer. Toen ze onbespied was, gaf ze zich aan haar gevoel van verlatenheid over, en voor een kort oogenblik kwam er een nevel voor haar oogen. Ze miste Ivy dien eersten avond ontzettend, en telkens verbeelde zij zich haar lieve stem weer te hooren.

Plotseling stond ze op en bleef voor Trench's portret op den schoorsteenmantel staan. De half-cynische

glimlach om zijn lippen leek haar op dat oogenblik spottender dan te voren. Het scheen haar jaren geleden toe, dat zij dat korte onderhoud met hem had gehad.

„Ik zou wel eens willen weten, of je heelemaal het meisje vergeten hebt, dat je eens vroeg een werkelijk sympathieke heldin in een boek te geven,” sprak ze tot zichzelf. „Zullen wij elkaar ooit weer ontmoeten? Ik geloof het niet. Hoe Tilly er ook haar best voor doet, ze zal nooit die groote reis, waarop ze zoo gehoopt had, kunnen ondernemen. Zij zal haar Methusalem ergens in Bournemouth moeten zoeken, inplaats van in Egypte. Goedennacht, schrijver van „Diavaleen”. Ik denk, dat ik je maar met je gezicht naar den muur zal keeren, want ik ga me uitleeden, en er is vanavond een heel eigenaardige uitdrukking in je oogen.”

Ze deed dit dan ook, begon te fluiten om zichzelf wat op te vroolijken, en stapte in bed. Hoe koud was het er nu, en wat leek het bed haar groot toe! Nog slechts een paar nachten geleden was Ivy in haar armen daar in slaap gevallen.

Toen dacht ze aan het gesprek, dat zij dien avond met Faulkner had gehad, en van hem dwaalden haar gedachten naar Hugo Powlett, en ze vroeg zich af, of het eigenlijk niet erg dom van haar was geweest op zulk een impulsieve manier met hem te breken. In elk geval was hij een aristocraat, en hij had zich altijd als een gentleman gedragen.

Daarna herinnerde ze zich eensklaps weer het voorstel, dat hij haar dien laatsten keer gedaan had, en ze zei bij zichzelf:

„Nee, dat niet... zooiets nooit! Ik wil altijd aan mezelf blijven toebehooren.”

Nieuws van Tilly

Tilly zat een brief aan Ivy te schrijven van den volgende inhoud:

„Liefste Ivy! Ja, beste kind, ik zit nog in onze oude kamer, doch de voorstellingen van „Schattekind” hebben al een week geleden opgehouden. Er is nog geen engagement voor me in het zicht, en ik doe den heelen dag niets anders dan alle mogelijke theater-agenten afloopen. Daar ik er een beetje behoorlijk uit moest zien, en mijn oude kleeren eenvoudig niet meer te repareeren waren, ben ik zoo vrij geweest een keurige japon voor tien pond te koopen, een hoed, een paar behoorlijke schoentjes en handschoenen. Ik zie er nu werkelijk heel chic uit, niettegenstaande ik nog maar vijf pond over heb. Hoe zal ik ooit naar Egypte komen? Maar het kan me heusch niet zooveel meer schelen en ik voel me volmaakt gelukkig. Ik hoop van harte, dat dit ook met jou het geval is.

O, kindje, wat heb je me verrast met je heerlijke boter, eieren en kippetjes; het was een geweldige tractatie, hoor.

Ik las gisteren in de courant, dat Wilfred Trench bezig is een nieuw boek te schrijven, en hoe denk je dat de titel is? ... „Tilly Maakhaast”. Ik vertelde hem indertijd, dat ik zoo heette, en nu heeft hij mijn naam gebruikt. Vind je het niet heel erg brutaal? Ik ben benieuwd, wat hij van de hoofdpersoon zal maken. Hij zal totaal op zijn verbeelding moeten afgaan, want van mij weet hij zoo goed als niets af. Ik denk wel, dat hij me als niet veel bijzonders zal hebben beschouwd.

In mijn woede heb ik gisteren zijn portret in kleine stukjes gescheurd en die uit het raam gegooit, precies op het hoofd van een voorbijganger.

Ivy, kind, ik mis je heel erg, hoewel ik blij ben, dat je op het oogenblik geborgen bent, want ik had het niet kunnen verdragen jou van den eenen theater-agent naar den anderen te moeten zien loopen.

Dag! je Tilly.”

Tilly sloot de enveloppe, ging uit om den brief te posten, bracht het grootste gedeelte van den morgen bij de agenten door en keerde tegen één uur naar haar kamer terug. Toen de hospita haar een koude rijstpudding kwam brengen, duwde ze haar een vies stukje papier onder de neus. Tilly wierp er een blik op.

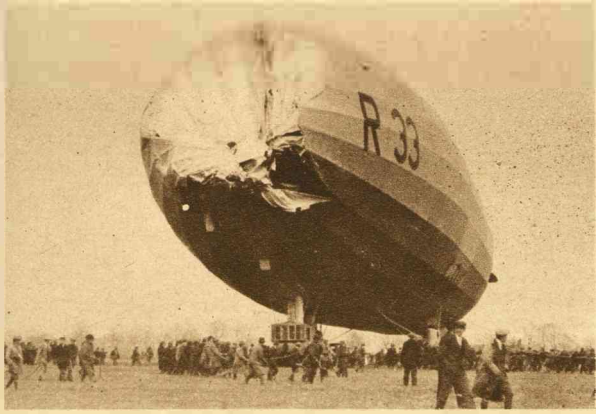
„Wat is dat!” riep ze uit. „U heeft zes shillings te veel op het briefje gezet.”

„Nee, beste kind, maar mijn huur is verhoogd, zoodat ik de gasten vanzelf moet opslaan. Daar je het misschien niet kunt betalen, zou ik je maar aanraden de volgende week te vertrekken. Je kunt wellicht goedkoopere kamers vinden, maar die zullen in elk geval niet zoo helder zijn en daar zullen ze je ook niet zulke groote kannen warm water voor niets geven. Kun je me nu misschien vast dit rekeningetje betalen?”

Tilly deed dit zuchtend, want haar kapitaal was nu geslonken tot twee pond en een paar shilling.

(Wordt vervolgd).

UIT HET VOLLE LEVEN

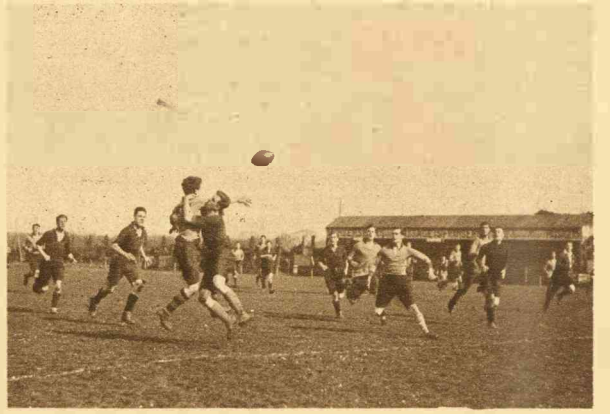
De R 33,

het Engelsche luchtschip, dat de vorige week tijdens den storm van zijn ankermast lossloeg en een avontuurlijken tocht over de Noordzee maakte. Het beschadigde luchtschip bij zijn behouden aankomst te Puiham.

De toren van Zunderdorp

(gemeente Amsterdam), die de vorige week door den bliksem getroffen werd, en gedeeltelijk afbrandde.

De rugby-wedstrijd op het H.V.V.-terrein

tusschen de Greybounds van Oxford en de Delftsche Studentenrugby-club. — Een typisch moment.

Roald Amundsen

die opnieuw een tocht naar de Noordpool maakt, in Poolkleedij.

J. v. d. Meer

Den 10en April i.l. herdacht de heer J. v. d. Meer, agent van politie 1ste klasse te Leiden, het feit dat hij vóór 25 jaar bij het Leidsche Politiecorps in dienst trad.

G. J. Glavimans

De heer G. J. Glavimans, Inspecteur van den Gemeentelijken Vervoer- en Motordienst, den Reinigingsdienst en den Ontsmettingsdienst te Rotterdam, herdacht 5 April zijn 25-jarig ambtsjubileum.

Painlevé

die Herriot als minister-president van Frankrijk opvolgt.

Jhr. Mr. A. W. L. Tjarda van Starkenborgh Stachouwer

gezantschapsraad bij het Nederlandsche gezantschap te Berlijn, is benoemd tot Commissaris der Koningin in de provincie Groningen.

S. H. v. Wouden

Den 4en Mei a.s. hoopt de heer S. H. van Wouden, commies ter Directie bij de Strafgangen te Amsterdam, den dag te herdenken, waarop hij vóór 40 jaar bij het gevangenissen in dienst trad.

Links:

Het 10e Groot Nederlandsch Studentencongres

nam Vrijdag 17 dezer te Leiden een aanvang. — Groep der deelnemers en deelnemers bij de ontvangst op den Burcht.

Rechts:

De jaarlijksche uitvoering van „Eutégéës.”

Vrijdagavond i.l. gaf de Leidsche H. B. S.-vereniging „Eutégéës” haar jaarlijksche uitvoering. O. a. werd het blijspel in drie bedrijven „Pension Schöller” van Carl Laufs opgevoerd. Een scène uit dit amusante spel, dat uitnemend vertolkt werd, geven wij hiernaast weer.

Stand No. 69 van de firma Lewandowsky, Leidschestraat 35 te Amsterdam, waar geëxposeerd worden de meest moderne soorten corsetten, corselets, bustehouders, rubbercorsetten en fijne lingerieën. Wij merken o. a. op, het nieuwste op het gebied van Damesonderkleeding, n.l. het corset met knieeintuurs. Deze fraaie stand zal ongetwijfeld de aandacht van alle bezoekers vragen.

Stand 106 van Korff & Co. te Amsterdam, met de bekende producten: Korff's cacao en chocolade. Een ruime plaats werd ingenomen door den gerenommeerden cacao-drink „Fosco”.

Stand 113 der N.V. Deventer Koek- en Suikerwerkfabriek v/h J. P. Coelingh en Zonen te Deventer. Speciaal adres voor de echte Deventerkoek en voor Suikerwerken.

Van de zesde Beurs der Dameskroniek te Amsterdam. — R.A.J.-gebouw.

ONZE DAMES - RUBRIEK

ONDER REDACTIE VAN AMY VORSTMAN-TEN HAVE

Kraagje.

Voor dit kraagje wordt fijn haakgaren gebruikt, waarbij men een naald van bijpassende dikte koopt. Het kraagje wordt aan ééne zijde gehaakt.

1e toer: Kettingsteken.

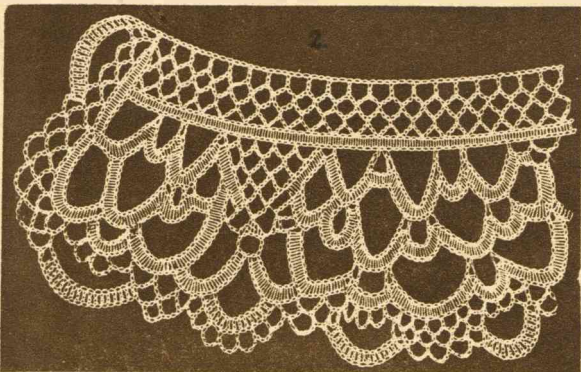
2e toer: 4 kettingsteken, in den 3den steek gestoken 1 vaste steek; 4 kettingsteken, als aan het begin.

3e toer: 1 vaste steek in de opening der 4 kettingsteken van den vorigen toer, 4 kettingsteken; in de naaste opening gestoken 1 vaste steek, als aan het begin.

4e en 5e toer: Evenzoo.

6e toer: In iedere opening 4 vaste steken.

7e toer: 5 kettingsteken, in den 3den steek gestoken 1 vaste steek, 5 kettingsteken, in den 3den steek gestoken 1 vaste steek, 5 kettingsteken, in den 3den steek gestoken 1 vaste steek, 5 kettingsteken, in den 3den steek gestoken 1 vaste steek, 5 kettingsteken, in den 3den steek gestoken 3 vaste steken, 16 kettingsteken, in den 8sten steek gestoken 2 stokjes (in ééne steek), 6 kettingsteken, in den 4den steek gestoken

2 stokjes (in ééne steek), 16 kettingsteken, in den 8sten steek gestoken 2 stokjes (in ééne steek), 6 kettingsteken, in den 4den steek gestoken 2 stokjes (in ééne steek), 16 kettingsteken, in den 8sten steek gestoken 3 vaste steken; 5 kettingsteken als aan het begin.

8e toer: 1 vaste steek in den middelsten steek van de 1e 15 kettingsteken, * 5 kettingsteken, 1 vaste steek in den middelsten steek van den 2den ketting, 5 kettingsteken, 1 vaste steek in den middelsten steek van den naasten ketting, 5 kettingsteken, 1 vaste steek in den middelsten steek van den naasten ketting, 16 vaste steken langs de volgende 16 kettingsteken, 6 vaste steken langs de 6 kettingsteken; 16 vaste steken langs de 16 kettingsteken, 6 vaste steken langs de 6 kettingsteken, 16 vaste steken langs de 16 kettingsteken, 16 vaste steken langs de 16 kettingsteken; herhaal van *.

9e toer: 5 kettingsteken, 1 vaste steek in den middelsten steek van de 2e maal 5 kettingsteken, 5 kettingsteken, 1 vaste steek in den middelsten steek van de naaste 5 kettingsteken, 12 kettingsteken, in den 7den steek gestoken van de naaste 16 vaste steken, 2 stokjes (in ééne steek), 6 kettingsteken, in den 2den steek gestoken 2 stokjes (in ééne steek), 15 kettingsteken, in den 7den steek van de naaste 16 vaste steken 2 stokjes (in ééne steek) gestoken, 6 kettingsteken, in den 2den steek 2 stokjes (in ééne steek) gestoken, 15 kettingsteken, in den 7den steek van de volgende 16 vaste steken gestoken, 2 stokjes (in ééne steek), 6 kettingsteken, in den 2den steek (in ééne steek) 2 stokjes gestoken; 12 kettingsteken, 1 vaste steek in den middelsten steek van de naaste 5 kettingsteken; 5 kettingsteken, als aan het begin.

10e toer: 1 vaste steek in den middelsten steek van de eerste 5 kettingsteken, * 5 kettingsteken, 1 vaste steek in den middelsten steek van de naaste 5 kettingsteken, 5 kettingsteken, 12 vaste steken langs de naaste 12 kettingsteken, 6 vaste steken op de volgende 6 kettingsteken, 15 vaste steken op de naaste 15 kettingsteken, 6 vaste steken op de volgende

Tango-rood met zwart geborduurd en omboord overkleed op zwart satijnen fourreau. Hierbij een zwart zijden hoedje met tangokleurige bloemen. (Foto: Binder, Berlijn).

Onze Huisvrienden.

Vogels van diverse pluimage.

Ditmaal zijn het geen behaarde, maar gevederde lievelingen, waaraan wij onze aandacht willen wijden.

Menschen, die er een hond of poezen op na houden, begrijpen meestal niet, wat je nu aan vogels vinden kunt als huisdieren. Maar de vogelliefhebbers hebben evenveel hart voor hun bepluimde vriendjes, als de anderen voor hun terrier of angora!

Het alleraardigst is echter, als ge vogels houdt, ze onderdak te geven in eene volière, waarin ze een flinke ruimte hebben om te stoeien en te vliegen. Vogels in een kooitje, al is dit nog zoo mooi, — blijft altijd een zielig iets. Daarom, als ge geen beschikbare ruimte hebt, ach! houdt er dan liever geen vogel als huisdier op na. Die volière behoeft niet noodwendig een buitenvolière te zijn. Een stuk van de serre, zooals in ieder huis het verlengde van de benedensuite genoemd wordt, is prachtig. Een buitenvolière moet liefst met gegolfd zink bedekt zijn, met goeden afloop en goot voor het regenwater. De zuidzijde is afgesloten door gaas; de zijwanden van glas en de Noordzijde van baksteen of stevig houtwerk. Tegen dien achterwand kan men klimplanten laten groeien en er kurken broedplaatsen aan bevestigen. Hoe meer natuurgetrouwe schuilhoekjes, hoe beter. Natuurlijk mag „de boom” niet ontbreken, zoomin als het waterbassin, wat geregeld verfrist moet kunnen worden. Zand en héél fijn grint op den bodem en af en toe eens 'n paar lekkere, malsche, dikke grasplaggen of klaver.

Ja! ge moet er iets voor over hebben; het onderhoud van vogels is nog minitieuzer dan van een koordpoedel. Ten eerste moet ge er op letten, dat vogels uit gematigde luchtstreken niet samen kunnen zijn met vogels uit zuidelijker klimaat. De laatste soort zijn de kruidje-roerme-niet's onder de vogels. Die kan men er dan alleen op nahouden, wanneer men de volière op temperatuur kan brengen. Daarom doet ge wijs, eerst met onze eigen kame-raadjes te beginnen. Niet te veel tegelijk. Zorg dat ge de volière altijd makkelijk schoon kunt houden; vogels lijden ook door onreinheid! Denk maar eens aan kippen, die in een loop zitten, of aan duiven; hoe miezerig die er gaan uitzien.

Etens- en drinkbakken moeten dagelijks gezuiverd worden en de latten, schommels en stokjes minstens tweemaal per week, liefst met dun kalkwater, — afgeboend. De vlierhoutjes uitkloppen! — Een kardinaal punt is, er voor te zorgen dat de vogels niet op een tochtige plaats ondergebracht zijn. Plenty of fresh air, — all right! maar geen tocht! die is meestal dodelijk voor de pluimdragers! Geef niet te veel voedsel op éénmaal. Daar wordt mee gemorst.

Als ge een verplaatsbare volière hebt, hang die dan niet zoo hoog mogelijk in uw kamer, maar integendeel zoo laag mogelijk. De lucht is daar niet zoo overwarm en benauwend, als vaak het geval kan zijn! Varieër het voedsel, maar zorg ook, dat ge de diertjes uit louter liefde niet vet mest! — Het verkort hun leven! Weet ge ook, dat ge de nagels van tijd tot tijd eens moet knippen? Hoe vaak heb ik huisvogels gezien, die treurig, lusteloos in hun veeren gedoken zaten. En wat mankeerde er dan aan? Vèèl te lange, kromgegroeide nagels! Ja! de „pip” is niet de eenige vogelziekte, en deze vogel-influenza kan in het begin tegengegaan worden, als ge den verkouden patiënt een boter-met-peperpil kunt laten slikken. „Vallende” ziekte is gewoonlijk een gevolg van oververmoeiing ook al. Slaolie helpt meestal; een onderdompeling in koud water is ook een goed middelje. In den ruitijd vooral heet het oppassen voor tocht; niet te zwaar voedsel; dubbel zindelijk en in het drinkwater wat ijzeroplossing. — Voor verstopping is lijnolie met saffraan een puik middel en voor catarrhe een treksel van „eerenprijs” (die kleine plantjes met de blauwe bloempjes, die ge in Mei en Juni volop in het gras kunt inzamelen) met een druppeltje teer. Vogels, die zichzelf en anderen de veeren uitpikken, dienen afgezonderd te worden, en dan in een ruime plaats, terwijl de punt van den snavel met een vijltje wat stomp gevild kan worden. Dit is aan te raden inplaats het knippen van den snavel. Zoo licht knipt men te ver. Is het pikken een gevolg van jeuk, veroorzaakt door stof, of erger, door vogelluis, dan moet natuurlijk de heele volière gereinigd en de vogels gebaad worden in een dunne oplossing van kamferwater. Hoe vogels te baden? Neem den vogel voorzichtig vast, door de pootjes tusschen uw vingers door te steken, zoodat borst en buikje in uw hand rust. Blaas tegen de veeren op, en sprenkel het vocht er tusschen. Het diertje schudt zich naderhand wel droog. Vooral in paartijd en legtijd moeten vogels uiterst zindelijk gehouden worden. Het is zoo aardig als zij nestelen; als gij er maar voor zorgt, dat zij bouw-materiaal kunnen vinden. Strootjes, dunne takjes, mosjes, veertjes, pluusjes enz. Maar geen wollen of sajette draden, geën haar! Daarin raken de pootjes verward en het jonge broed, als in zoo'n nest een eitje tòch uitkomt, sterft meestal. — Maar zoo ge hierop acht geeft, dan beleeft ge het wel, dat familie vink, mees en sijs U op beschuit met muisjes onthalen, ter eere van hun baby's.

Carol. v. L. v. D.

6 kettingsteken, 15 vaste steken op de naaste 15 kettingsteken, 6 vaste steken langs de volgende 6 kettingsteken, 12 vaste steken langs de naaste 12 kettingsteken; herhaal van *; eindig met 5 kettingsteken, 1 vasten steek in den middelsten steek van den laatsten ketting.

11e toer: 2 vaste steken op den 2den en 3den steek van den eersten ketting van 5 steken, 5 kettingsteken, 2 vaste steken op den 2den en 3den steek van de volgende 5 kettingsteken, 3 kettingsteken, 3 vaste steken, de eerste op den 5den der naaste 12 vaste steken, 20 kettingsteken, 2 stokjes (in ééne steek) in den 7den der volgende 15 vaste steken, kettingsteken, in den 2den steek 2 stokjes (in ééne steek) gestoken, 20 kettingsteken, in den 7den steek gestoken van de volgende 15 vaste steken 2 stokjes (in ééne steek), 6 kettingsteken, in den 2den steek 2 stokjes (in ééne steek) gestoken, 20 kettingsteken, 3 vaste steken, de 1ste op den 5den der naaste 12 vaste steken, 3 kettingsteken; in den 2den der naaste 5 kettingsteken gestoken 2 vaste steken, als aan het begin. Men eindigt dien toer met 2 vaste steken op den 2den en 3den steek van de laatste 5 kettingsteken.

12e toer: 5 kettingsteken, 2 vaste steken op den 2den en 3den der 5 kettingsteken, 5 kettingsteken, 20 vaste steken langs de naaste 20 kettingsteken, 6 vaste steken op de volgende 6 kettingsteken; 20 vaste steken langs de naaste 20 kettingsteken, 6 vaste steken op de volgende 6 kettingsteken, 20 vaste steken langs de naaste 20 kettingsteken; 5 kettingsteken, als aan het begin. Men eindigt dien toer met 5 kettingsteken, 1 vasten steek op den laatsten vasten steek.

13e toer: Van de 2 eerste vaste steken in den vorigen toer 4 vaste steken maken, 20 kettingsteken, 1 vaste steek op den 10en der naaste 20 vaste steken; 17 maal 5 kettingsteken, in den 3den steek gestoken 1 vaste steek; hierna 20 kettingsteken; 4 vaste steken, als aan het begin. Men eindigt dien toer met 1 vasten steek op den laatsten vasten steek, inplaats van 4 vaste steken.

14e toer: 20 vaste steken langs de eerste 20 kettingsteken 5 kettingsteken, 2 stokjes in den middelsten steek van de naaste 5 kettingsteken, 15 kettingsteken, 1 vaste steek in den middelsten steek van den 7den ketting van 5 steken, 5 kettingsteken, 1 vaste steek in den middelsten steek van den naasten ketting, 5 kettingsteken, 1 vaste steek in den middelsten steek van den naasten ketting, 5 kettingsteken, 1 vaste steek in den middelsten steek van den naasten ketting, 5 kettingsteken, 1 vaste steek in den middelsten steek van den naasten ketting, 5 kettingsteken, 20 vaste steken, langs de volgende 20 kettingsteken; 20 vaste steken als aan het begin.

15e toer: 20 stokjes langs de eerste 20 vaste steken, 5 kettingsteken, 1 vaste steek in den middelsten steek van den naasten ketting, 5 kettingsteken, 1 vaste steek op het laatste van de 2 stokjes, 15 stokjes langs de naaste 15 kettingsteken, 5 kettingsteken, 1 vaste steek in den middelsten steek van den naasten ketting, 5 kettingsteken, 1 vaste steek in den middelsten steek van de volgende 5 kettingsteken, 5 kettingsteken. 1 vaste steek op den middelsten steek van de volgende 5 kettingsteken, 5 kettingsteken, 1 vaste steek op den middelsten steek van de volgende 5 kettingsteken, 15 stokjes langs de volgende 15 kettingsteken; 5 maal 5 kettingsteken, in den 4den steek gestoken 1 vaste steek; langs de naaste 20 vaste steken 20 stokjes, als aan het begin.

Aan de beide zijden werkt men: 5 kettingsteken en 1 vasten steek in iedere opening, en, aan de eene zijde op de 20 stokjes, aan het begin van den 15den toer, 5 maal 5 kettingsteken, 1 vasten steek in den 4den steek.

Uitspraken van Confucius.

Zonder het noodige zelfbedwang wordt beleefdheid drukkend, voorzichtigheid ontaardt in beschroomdheid, moed in geweld, en oprechtheid in ruwheid.

Waar opvoeding is, is geen onderscheid van klassen.

Witlakensche mantel met veelkleurig zijden borduursel versierd. (Foto: G. L. Manuel Frères)

DE ROODE BURCHT

Roman van ANNY WOTHE

Geautoriseerde vertaling uit het Duitsch.

30)

Malette," stamelde hij, „wat ben je mooi!" „Maar toch een ander, dan die je bemind hebt. Ontken het niet, ik lees het in je oogen! Vecht niet tegen je aandoening, ze is heel natuurlijk. Met duizenden kleuren heb je iederen dag mijn beeld versierd, en nu ik in werkelijkheid met mijn gezicht tegenover je sta, nu verbleeken de kleuren. Maar ik wilde niet van je weggaan, Gisbert von Hohenwald, zonder je aangetoond te hebben, dat je van een oude vrouw hield, die nog eenmaal een lentedroom in Andalusië droomde, terwijl de zomer van haar leven reeds geweken was. Nog slechts één dag, en de vrouw met het roode masker doolt weer zonder tehuis door de wereld. Maar de herinnering aan dezen droom zal mij als een kostbaar kleinood vergezellen door mijn eenzame en droeve dagen."

„Neen, Malette, zóó mogen we niet scheiden. Wij behoren bij elkaar, voor tijd en eeuwigheid."

„Ik weet, dat je gelooft wat je hoopt. Maar wees ervan overtuigd, dat ik verder zie — ik zie het einde — een verschrikkelijk einde voor ons allebei, omdat wij — schrik niet, Gisbert — omdat wij geen van beiden van elkaar houden. Neen, zwijg, alsjeblieft! Je oogen hebben het mij verraden, toen je mij den eersten keer aankeek. En het is goêd zoo. Want ik . . . Gisbert . . . ik ben de vrouw van een ander, aan wien ik, al heeft hij mij ook gruwelijk miskend, toch altijd trouw gebleven ben, vijftien lange jaren lang. Voor hem draag ik het masker, voor hem, opdat hij mij nooit meer kan terugvinden! Voor hem dool ik, ver van mijn eenig kind verwijderd — het tweede stierf door de schuld van zijn vader — door de wereld — voor hem dans ik voor een stompzinnige wereld, om onafhankelijk te zijn, voor hem moet ik mij verbergen, omdat hij nooit heeft opgehouden naar mij te zoeken."

Nooit echter zal ik de vrouw worden van een anderen man, Gisbert von Hohenwald, zelfs dan nog niet, al zou ik van je houden met heel mijn hart.

Schenk mij je vriendschap, aanvaard mijn bekentenis als een teeken van de mijne, als een bewijs van mijn groot vertrouwen en leer begrijpen dat de liefde méêr is dan een vluchtig spel der verbeelding. Uit klatergoud en bedrog was hetgeen jij liefde noemde, opgebouwd. Het gelouterde goud van je hart behoort echter slechts aan één, en deze eene is: Josa von Abercron. En nu, beste vriend," besloot zij innig, terwijl zij het masker weer voor haar gelaat deed, „ga mee, je mag mij naar huis brengen. Voor de laatste maal willen we tezamen door den lentedroom wandelen, als een afscheid aan het leven. Maar al zouden wij elkaar ook nooit, nooit weerzien, je zult toch steeds weten, dat er één is, die bidt voor het geluk van jou en Josa en dat dit is de vrouw met het roode masker, die als een droom verscheen en weer als een droom verdween."

Zij was opgestaan. De sluier waaide langs haar gezicht, dat weer door het roode masker verborgen werd, en zij nam nu kalm en zeker van zichzelf den arm van Gisbert. Deze bleef als verstijfd voor haar staan.

„Neen, Malette," stiet hij uit, „zóó mogen wij niet van elkaar gaan. Ik smee je, luister naar mij, ik wil je zeggen, verklaren . . ."

„Je hoeft mij niets te zeggen, beste vriend. Ik lees in je ziel als in een opengeslagen boek. De godin Fantasie was het slechts, die je liefde voor mij inblies. De werkelijkheid toont je aan, dat je plaats bij Josa is."

Willoos was Gisbert, met Malette aan zijn arm, voortgelopen. Zwaar viel de met ijzer beslagen deur achter hen in het slot. Een oogenblik bleven zij staan in het zilveren maanlicht, dat den ganschen rooden burcht in een schitterenden sluier hulde.

Toen liepen zij voort, naar den ouden wachters-toren. Geen van beiden sprak een woord. Toen zij op het punt stonden langs den muur te gaan, van waar men een schitterend gezicht heeft op Granada en de roode stad, bleven beiden plotseling staan.

„Hoorde ik daar geen stemmen?" vroeg Gisbert

verrast, den arm van de mooie vrouw dichter tegen zich aandrukkend.

„Stil, alsjeblieft," smeekte Malette fluisterend. „Niemand mag mij hier zien met jou. Ga geen stap verder of ik ben verloren."

Verrast bleef Gisbert onder den muur staan. Met ingehouden adem stond Malette vlak naast hem.

Boven op den muur was een man in druk gesprek met een anderen gewikkeld. Bij het hooren van zijn stem doorvoer Malette een rilling.

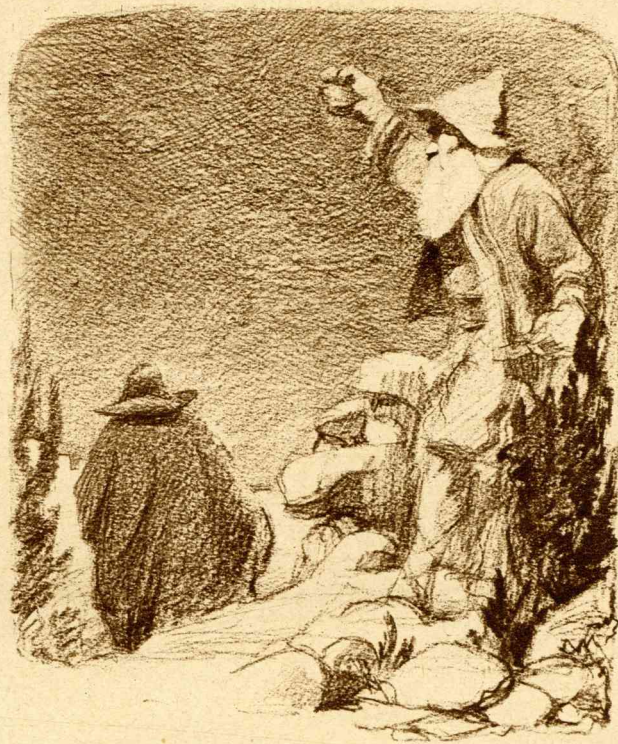
„Wat scheelt je?" vroeg Gisbert bezorgd, want hij voelde hoe Malette's arm beefde.

Hij kreeg plotseling het gevoel alsof er op dit oogenblik niet alleen over zijn eigen lot, maar ook over dat van Malette beslist werd, alsof er een zware, sombere, donkere, onverdraaglijke last van zijn ziel viel. En toch hoorde hij niets dan het geluid van de stemmen dier twee mannen, die hij niet eens verstond.

Ingespannen luisterde Malette. Dat was niet alleen uit vrees, hier des nachts aangetroffen te worden.

Nu luisterde ook Gisbert aandachtig. Was dat niet de toornige stem van den Spanjaard?

Gisbert boog zich een beetje voorover en nu zag hij heel duidelijk in het bleke licht van de maan Don José

De oude Zigeuner liep boosaardig lachend achter Don José aan.

achter den muur voor een man staan, die op zijn gemak op den muur zat, maar even heftig sprak als Don José, wiens van woede verwrongen gelaat Gisbert hevig deed ontstellen.

„Ken je dien man daar?" vroeg hij fluisterend aan Malette.

„Hij was eens een vriend van mij, maar sedert langen tijd weet ik dat hij misschien wel mijn grootste vijand geweest is," antwoordde zij even zachtjes.

Nu herkende Gisbert ook tot zijn verbazing den ouden Zigeunerkoning Pano, die nu langzaam zijn eenen voet op den muur trok en zijn schoenveter vastbond terwijl hij zei: „Als u me niet vertrouwt, kan ik er niets aan doen. Maar wat u nu van mij verlangt, Señor, is tegen onze afspraak. De Casa Tendilla betreed ik nopit."

„Het is slechts voor in geval van nood, Pano," antwoordde Don José. „Slechts voor het geval dat ik je getuigenis noodig heb. Men kan nooit weten welke rol het toeval in het leven speelt. Je hoeft niet anders te doen, dan, wanneer ik het je vragen zal, tegenover den Conde te bevestigen dat zijn kind indertijd in je kamp gestorven is en dat je mij toen geheel zooals het behoorde het doodsbevijs hebt gegeven. Je weet dat de Conde morgen een groot feest geeft. Het zou mogelijk kunnen zijn, dat ik je riep. Blijf dus in de buurt, misschien kan je je ongemerkt onder de bedienden begeven. Onverschillig of ik je noodig zal gehad hebben of niet, maar voordat morgen de dag aanbreekt verdwijn jij met je troep — je trekt er zoo dikwijls op uit, om ergens anders je fortuin te zoeken — uit Granada. Het zal dus niemand opvallen, als men je den volgende dag niet meer in Granada ziet. Het kind gaat met je mee."

Een nauwelijks onderdrukte schreeuw kwam over de lippen van Malette.

Met haar beide armen omklemde zij Gisbert. Met van schrik wijd-opengesperde oogen keek zij naar de beide mannen boven haar.

„Het was me net," mompelde Pano, schuw om zich heen kijkend, „alsof ik stemmen hoorde."

Onwillekeurig drukten Malette en Gisbert zich dichter tegen den muur aan.

„Er komt hier des nachts nooit iemand, Pano. Je kunt gerust zijn. Heb je de kleeën en het medaillon meegebracht?" vroeg Don José.

De ander scheen Don José iets te geven.

„En hier is je belooning, Pano. Hier in dezen zak."

Pano scheen het niet erg te vertrouwen, want hij onderzocht eerst nauwkeurig den inhoud van de tasch. Zachtjes rinkelden de muntstukken die door Pano's handen gleden. „Zoo, die zaak is afgehandeld, Señor. Hoeveel betaalt u voor die andere?"

„Het is één zaakje," antwoordde Don José kort. „Maar als je doet wat ik je gezegd heb, zal ik je natuurlijk goed beloonen."

„Ja maar," antwoordde Pano, zijn schouders ophalend, „dat doe ik niet. Ik moet zekerheid hebben. Zeg maar wat u me geeft."

„Als je bereid bent om morgenavond te doen wat ik van je verlang, krijg je, wanneer je niets hebt behoeven te doen, 500 peseta's. Heb ik je noodig gehad, dan krijg je er 1000. Maar vergeet niet, dat je met Allietta, vóórdat de dag aanbreekt, Granada verlaten moet."

„Top! Ik zal morgennacht op mijn post zijn."

„Goed zoo, Pano. Als je probeert mij te bedriegen, dan weet je dat één woord van mij genoeg is om je te laten opbergen. Vergeet dat niet."

De oude Zigeuner liep boosaardig lachend achter Don José aan, die met korte passen, zonder om te kijken, op Granada toeliep. Als een spookachtige gestalte gleed Don José in zijn zwarten mantel door den door de maan hel-verlichten nacht. De oude Zigeuner hief dreigend zijn bruine vuist op. „Je denkt mij voor den gek te houden, en je wordt zelf bedrogen," lachte hij halflied. „Wat zou die zeergeleerde Don José wel zeggen als hij wist, dat ik Allietta verkocht heb — jawel, verkocht aan die vreemde dame, die steeds met dat roode masker danst? Tienduizend peseta's wil ze mij geven! Tienduizend! En het kind zal het goed bij haar hebben — geloof dat maar! Ze zal leeren dansen, zooals de mooie vrouw zelf, en Allietta zal een groote en voorname dame worden, en ze zal veel geld hebben. Misschien zal ze dan ook nog eens aan dien ouden boezen Pano denken, die haar sloeg, maar die het toch goed met haar meende. Misschien zal ze hem dan wel wat geven, want Allietta is goed. Pano zal dan rijk zijn, Pano, de koning! Morgennacht zal ik maar, voordat het dag wordt, Allietta naar die vreemde dame brengen, want wie weet, of Don José mij anders Allietta nog niet afhandig maakt. Ik vertrouw dien bleeken schurk niet, die het kind ook nu nog kwaad wil doen evenals toen, toen ik die kleine de keel moest dichtknijpen en ik het niet doen kón!"

Met een doffen schreeuw viel Malette in Gisbert's armen. Pano stiet een vreeselijken vloek uit en staarde verschrikt in een bijgeloovigen angst om zich heen. Voorzichtig keek hij toen over den muur, en toen zag hij plotseling de door den zwarten sluier omhulde gestalte van Malette, die spookachtig in het maanlicht stond en als dreigend haar armen omhoog hief. Toen liep Pano ijlings weg. Luid schreeuwend, over rotsblokken en steenen springend, snelde hij als een waanzinnige weg: hij had een spook gezien.

Malette stond echter zwaar ademhalend voor Gisbert, die haar beide handen in de zijne hield en haar bezwerend vroeg: „Wat was dat? Wat voor een schurkenstreek werd daar uitgeoefend? Wie en wat is die Don José?"

„Een ellendeling, een verrader, de verwoester van mijn geluk," riep Malette uit, en plotseling op haar knieën vallend, steunde zij: „Mijn kind leeft, mijn lief, klein kind! Het is toen niet gestorven, zooals Don José beweerde. Allietta is mijn kleine Grazia, Allietta is mijn kind, mijn kind! Heer in den hemel, ik dank u voor dit oogenblik!"

Door een oneindig medelijden voor de geliefde vrouw aangegrepen, deed Gisbert Malette opstaan. Hij was tot in het diepst van zijn ziel ontroerd door de buitengewone speling van het lot, dat hen beiden getuigen had doen zijn van dit onderhoud tusschen deze twee schurken, en al had hij ook niet alles begrepen, wat die twee met elkaar verhandeld hadden, het was hem toch duidelijk geworden, dat hier een misdaad beraamd werd, die gestraft moest worden.

„Kan ik je op de een of andere wijze helpen, Malette?" vroeg hij teeder. „Beschik geheel en al over mij. Zie op het oogenblik alsjeblieft in mij niet den man die vanavond van liefde tegenover je sprak, die het een oogenblik waagde, je misschien tegen je wil aan zijn hart te drukken, maar zie in mij alleen den trouwen vriend, den raadsman, den broer, den helper."

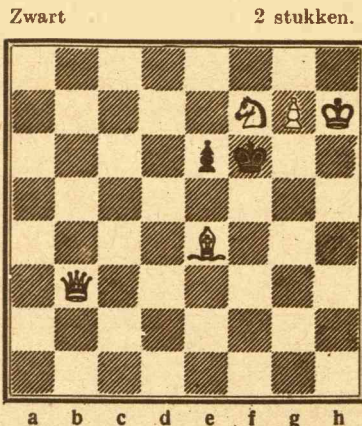
(Wordt vervolgd)

BETIMMERINGEN

MEUBELN

Schaken.

PROBLEEM No. 21 (tweezet).
 Derde Wedstrijdprobleem
 Auteur: H. v. GOTTSCHALL, Leipzig.

Wit 5 stukken.

J. S. (we zullen aan Uw verzoek voldaan). G. A. V. (Na de korte rochade staat de witte koning op g1; het veld g2 is dus ontoegankelijk voor den zwarten koning).

Correspondentie-adres: J. Verstoep Jzn., Fred. Hendrikstraat 37, Delft.

Oplossing probleem No. 19 (tweezet):

1. Kg7, Tf7+ of Tg6 + 2. Kf7.

±: resp. Kg6±.

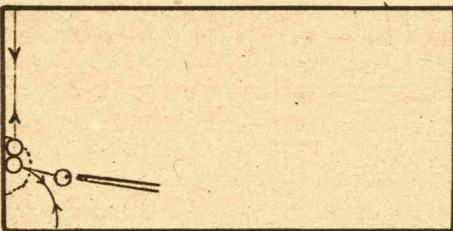
2., Te6 of Tf5.

2. P±. enz.

De oplossing was voor een wedstrijdprobleem nog al gemakkelijk. De oplosers en deelnemers aan den wedstrijd zullen echter wel bemerken, dat onze wedstrijdproblemen een climax in moeilijkheid zullen vormen.

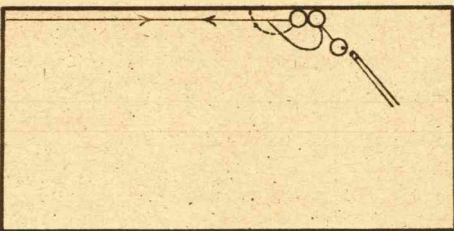
Biljarten.

Twee verrassende en betrekkelijk gemakkelijk te maken stooten vindt men hierbij afgebeeld. De eerste is 'n klotstoot met rechtsch

effect, welke als doorschietter behandeld moet worden. Bal 1 moet derhalve met forsch en stoot naar 2 gedirigeerd worden (bal 2 zeer dik en eenigszins naar links trefen) waardoor 3 langs den korten band vice versa op ongeveer dezelfde plek waar hij aanvankelijk lag in aanraking komt met den stootbal. Deze laatste is door het klotzen op 2 en den krachtigen afstoot naar den linker langen band geslagen, doch het rechtsch effect en de omstandigheid dat hij aan den bovenkant afgestooten was, maken dat hij in ongeveer dezelfde lijn terugloopt om in of ter hoogte van den cirkel te caramboleeren.

Bij het probeeren van dezen stoot, welke geen buitengewoon technische vaardigheden vereischt, doch desniettemin in den beginne nog wel eens mislukken zal, dient men terdege te letten op: krachtig, van boven en met rechtsch effect raken van den stootbal en het dik raken van bal 2.

den, doch een weinig naar rechts. Bal 3 loopt heen en weer langs den langen band en het caramboleeren geschiedt ter plaatse van den cirkel.

Hiernaast een variatie op hetzelfde thema. In tegenstelling met den vorigen stoot moet hierbij afgestooten worden met linksch effect. Ook nu moet bal 2 dik getroffen worden.

Zij: „Het spijt mij erg, mijnheer, maar ik kan U onmogelijk het jawoord geven. — Mijn heele familie is er tegen.”

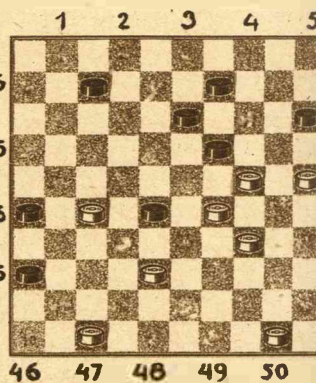
Hij: „Maar uzelf dan?”

Zij: „Ik behoer toch ook tot de familie, mijnheer!”

Dammen.

Eene bloemlezing uit het internationale damleven.
 Ir. W. VRIJLANDT, Dordrecht.

No. 45.

Ir. Vrijlandt vervaardigt zijne problemen niet bij groote series tegelijk; datgene wat hij echter het licht doet zien is alleszins publicatie waardig. Ook nevenstaande kleine compositie heeft iets wat haar een bijzonder aspect geeft. De stand is zeer natuurlijk en logisch, de ontleding bekoort door haren eenvoud, terwijl de treffende en verrassende slotstelling de schoonheid van het damspel schitterend doet uitkomen!

Wit: 1. 27-21, 2. 29-24, 3. 47-41, 4. 50-44!! 5. 44x2 en
 Zwart: 1. 19x39, 2. 26x17, 3. 36x47, 4. 47x2, 5. wit wint!

Onverschillig wat zwart thans antwoordt, wit wint steeds. Het beste is nog 20-47, dan wit 2x24 (47x20) en 25x3. Op 9-14 volgt wit 2x10! (zw. 15x4) en wit 25x14 wint op tempo. Een beslist origineel slot!

Zij: „En heeft je oom je in zijn testament bedacht?”

Hij: „Hij heeft zijn executeur opgedragen te zorgen, dat het geld terugkwam, dat-ie me geleend heeft.”

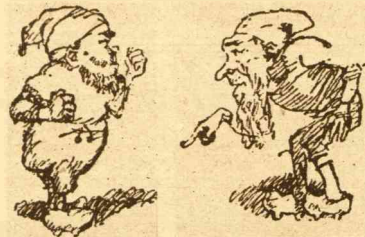

Het zijn niet allen koks, die lange messen dragen. —

VOOR DE JEUGD

Toen de dwergenkonink wilde trouwen.

Klompats, Keizer van het dwergenrijk en Koning van het kabouterland wilde trouwen. Hij kwam op die gedachte toen hij 's middags aan tafel zat. Zijn keizerlijk-koninklijke hofkeukenmeid had namelijk te veel zout in de soep gedaan; het was stuifmeelsoep met paddestoelkiempjes erdoor, die hij altijd heel graag lustte. En terwijl hij er nu ontstemd in roerde, kwam hij op dit idee. Hij liet direct den hoofd dwerg Misfaks roepen. Deze verscheen en was slecht gehumeurd omdat hij uit zijn middagslaapje gewekt was.

Klompats en Misfaks.

„Misfaks,” zei Klompats, „luister en verwonder je! Ik — wil trouwen!!!”

Toen Misfaks dit hoorde, viel hij eerst van schrik onzacht op zijn neus. Toen sprak hij aarzeland: „Majesteit, vergeef me, maar vindt U niet, dat U — hm — toch — o — een

beetje — hm — te oud bent — om te trouwen?”

Na dit staaltje van welsprekendheid haalde hij diep adem en wachtte op het antwoord van Zijne Majesteit Koning Klompats XXXVI.

Deze trok eens aan zijn baard.

„Misfaks,” zei hij toen zacht en vriendelijk, „je hebt gelijk. Maar zeg eens, vind je dat ik er naar 11478 jaren uitzie?”

„N-neen,” stotterde Misfaks, „zoo oud ziet U er niet uit, maar,” voegde hij er zachtjes bij, „veel ouder.”

„Goed zoo,” zei Klompats, „dan zoek ik een vrouw, maar dat wil ik je wel zeggen, geen spinnvrouwtje, die zou me wel kunnen opeten, — nu, daar dank ik voor! En mijn toekomstige vrouw mag gerust jong zijn en mooi, en...” hij wilde nog meer zeggen, maar hij had zich door het gesprek zoo vermoeid, dat hij hardop geeuwde, Misfaks heen liet gaan en dadelijk insliep.

Toen Misfaks het slot verliet, ontmoette hij zijn vriend Nikserik. Hij snelde handenwringend naar hem toe en vertelde hem, dat Klompats XXXVI wilde trouwen en jammerde: „Waarom hebben we nu een koningin nodig. En hij eet zelf al zooveel! En waar moet ik ze vandaan halen? Ik kan haar toch niet bij d'r haren meesleepen!”

„Nee,” zei Nikserik, „dat zou haar zeker niet bevallen!” Hij lachte hardop om zijn grap maar Misfaks was heelemaal niet in een stemming om te lachen.

Toen kwam Nikserik op een gedachte.

„Misfaks,” zei Klompats, „luister! — Ik wil trouwen!!!”

Groot was hun verbazing, toen een beeldschone elfendame hen tegemoet kwam.

„Misfaks, luister eens, ik heb een schitterend idee! Wij konden toch wel eens onder de elfen rondkijken!”

„Waarom niet,” meende Misfaks, „maar — ze mag niet jonger zijn dan 5000 jaar!”

„O,” zei Nikserik, „dat geeft niets. De elfenkoningin is minstens 15000 jaar oud, maar ze ziet er ook wel naar uit!”

„Dan is ze weer te oud!” antwoordde Misfaks mistroostig. „In ieder geval kunnen we eens informeren,” stelde Nikserik voor.

„Ja, ja,” zei Misfaks onverschillig, en beiden gingen dadelijk op weg.

Terwijl zij nu zwijgend naast elkaar voortliepen, scheen hun iets lichts tegen, en toen zij opkeken, was 't het logement „In de gouden slak”, welks vensters er zoo verleidelijk uitzagen, dat de vrienden het niet konden nalaten, binnen te gaan. Zij waren erg verheugd, toen zij er een paar kennissen ontmoetten. Het was Mijnheer Hoppenbolt, die aangesteld was over de koninklijke keizerlijke sprinkhanenstallen, Roerfiks, de beste redenaar van Zijne Majesteit en Poetslie.

Poetslie was eigenlijk niets, maar hij wist alles, kon alles en was kortom het verstandigste wezen van de wereld. Alleen hijzelf beweerde dat echter, de anderen vonden juist het tegenovergestelde.

Toen de drie de opdracht van Misfaks hoorden, verklaarden zij zich dadelijk bereid, hem te helpen zoeken. Zij hadden zoo'n haast, dat ze zelfs vergaten het gelag te betalen en de slakkenwaardin moest hen hard nalopen om haar geld te krijgen. Toen haastten zij zich naar het elfenland.

Bij den muur, die het elfenland omringde, stonden twee meikevers in uniform, die direct hun stroohalmen schouderden en salueerden. Nikserik gaf ieder een fooi om een glas bloesemhoning te kopen en toen gingen zij het elfenland in. Reeds van verre schitterde hun het slot der elfenkoningin tegen, dat geheel in spinnewebben gehuld was, waarin dauwdruppels als glinsterende parels lagen. Aan de trap stond de portier, Mijnheer Vliegendhert. Hij wenkte een aardig lievenheersbeestje kamermeisje met vier witte vlekken, dat de heeren aanmeldde. — Vlug liepen zij de trap op, maar hoe groot was hun verbazing, toen een beeldschone elfendame hen tegemoet kwam en zich voorstelde als de nicht van de elfenkoningin. (Slot volgt). OOM TOM.

„In de Gouden Slak”.